

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència
de l'honorable Sr. Lluís Companys i Jover

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 11 d'abril del 1933

SUMARI

A tres quarts de cinc de la tarda s'obre la sessió, sota la presidència de l'honorable senyor Lluís Companys i Jover.

Lectura i aprovació de l'acta de la sessió anterior.

Ordre del dia:

Prec del senyor Vidal i Guardiola, a l'honorable senyor Conseller Delegat, sobre l'actitud del Govern de la Generalitat en relació als nomenaments de funcionaris.

Prec del senyor Vallès i Pujals sobre el mateix assumpte.

Després d'unes paraules del senyor Conseller Delegat, són convertits en una interpel·lació els dos precís anteriors.

El senyor Vallès i Pujals explana la interpel·lació.

Resposta de l'honorable senyor Conseller Delegat.

Rectificacions dels senyors Vallès i Pujals, Vidal i Guardiola i Conseller Delegat.

Restà acabada la interpel·lació i segueix l'ordre del dia.

Continua la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a les autoritzacions sol·licitades per l'Ajuntament de Barcelona.

Es posa a debat el segon vot particular a l'article 2.º, signat pels senyors Rovira i Roure, J. M. Tallada i Vidal i Guardiola.

Intervenció del senyor Vidal i Guardiola.

Resposta de l'honorable senyor Conseller Delegat.

Rectificació del senyor Vidal i Guardiola.

Manifestacions del senyor Farreres i Duran, per la Comissió.

Nova rectificació del senyor Vidal i Guardiola i resposta del senyor Farreres i Duran.

Amb els vots a favor de la Minoria de Lliga Catalana és rebutjat el vot particular.

El senyor Tallada defensa un vot particular, signat pels senyors Vidal i Guardiola, Tallada i Rovira i Roure, a l'apartat b del mateix article.

Li contesta el senyor Farreres i Duran, per la Comissió.

Rectificacions dels senyors Tallada i Farreres.

Restà rebutjat el vot particular amb els vots a favor de la Minoria de Lliga Catalana.

Un altre vot particular de la Minoria de Lliga Catalana al mateix article i que signen els senyors Vidal i Guardiola, Tallada i Rovira i Roure, és defensat pel senyor Tallada.

Resposta del senyor Farreres, per la Comissió.

Els senyors Tallada i Farreres i Duran rectifiquen, i és rebutjat el vot particular, votant en pro els senyors Diputats de Lliga Catalana.

Un vot particular als apartats d, e i h de l'esmentat article 2.ⁿ, que signen els senyors Vidal i Guardiola, Tallada i Rovira i Roure, és defensat pel primer firmant.

Per la Comissió, parla el senyor Farreres i Duran.

Intervé l'honorable senyor Conseller Delegat.

Rectificacions dels senyors Vidal i Guardiola i Pi i Sunyer.

Són retirats el vot particular i altres dos presentats per la mateixa Minoria i resta aprovat l'article en les lletres e i h després d'unes manifestacions del senyor Vidal i Guardiola a l'apartat h.

És llegit un vot particular, signat pels senyors Vidal, Tallada i Rovira i Roure a la lletra f del repetit article 2.ⁿ, i es suspèn el debat.

Segueix la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei d'Estatut Interior de Catalunya.

El senyor Ruiz i Ponseti defensa un vot particular a l'article 40 del Projecte, que no accepta el senyor Tauler, per la Comissió, i és retirat pel senyor Ruiz i Ponseti.

Un vot particular de Lliga Catalana, que tampoc accepta la Comissió, és defensat pel senyor Ventosa i Calvell.

Intervenció del senyor Espanya, de la Comissió, i rectificació del senyor Ventosa. Rectifica el senyor Espanya i novament el senyor Ventosa i Calvell.

Per a explicar el vot, fa ús de la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

Amb els vots a favor de la Minoria de Lliga Catalana resta rebutjat el vot particular, i s'aprova l'article 40.

És llegit l'article 41, acceptant-se, per la Comissió, una esmena dels senyors Barrera, Rouret, Bru, Guinart, Lluhi, Bilbeny i Cerezo. També és acceptat un vot particular de la Minoria socialista.

Un altre vot de la Minoria d'Unió Socialista, que no accepta la Comissió, és retirat després d'una intervenció del senyor Ruiz i Ponseti.

Tampoc accepta la Comissió un vot particular de Lliga Catalana, que defensa el senyor Ventosa i Calvell. Manifestacions del senyor Tauler, de la Comissió.

És rebutjat el vot particular, amb el vot a favor de la Minoria de Lliga Catalana.

Són aprovats, sense discussió, els articles 41 i 42.

Es llegeix un vot particular de Lliga Catalana a l'article 43. El senyor Tauler, per la Comissió, el rebutja. El senyor Ventosa i Calvell intervé per a defensar el vot. Rectifica el senyor Tauler i es retira el vot particular.

Rest a aprovat l'article 43.

Es dona lectura a l'article 44, i el senyor Tauler, de la Comissió, proposa una correcció en la seva redacció, que és acceptada, i s'aprova l'article.

S'aprova l'article 45.

És llegida una esmena a l'article 46, signada pels senyors Barrera, Rouret, Lluhi, Guinart, Bru, Cerezo i Bilbeny, la qual és acceptada per la Comissió.

És retirat, per la Minoria de Lliga Catalana, un vot particular presentat a l'esmentat article.

Un vot particular de Lliga Catalana és defensat pel senyor Ventosa i Calvell.

Contestació del senyor Espanya i rectificacions dels senyors Ventosa i Espanya.

Intervé el senyor Conseller de Justícia i Dret, al qual contesta el senyor Ventosa i Calvell. Rectificació del senyor Coromines.

Després de llegir-se un vot particular al mateix article, presentat per la Minoria socialista, es suspèn el debat.

Ordre del dia per a la sessió de dimecres.

S'aixeca la sessió a tres quarts de nou i set minuts de la vetlla.

Sobre la sessió a tres quarts de cinc de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Lluís Companys i Jover. Al banc roig hi ha els honorables senyors Conseller Delegat i Consellers d'Agricultura i Economia. És llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

ORDRE DEL DIA

Precs i preguntes

El nomenament de funcionaris

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Bilbeny.

El Sr. BILBENY : Era perquè s'havia anunciat un prec sobre Mataró, però com que no s'ha fet renúncia a parlar.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Bilbeny renuncia a l'ús de la paraula. Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Senyors Diputats : Havia demanat a la Presidència, i ella me la concedeix amablement, la paraula per a adreçar al senyor Conseller Delegat una pregunta sobre l'actitud del Govern en relació als nomenaments de funcionaris i el valor que en aquests nomenaments s'ha de donar a la preparació i estudi d'aquests funcionaris, d'una manera especial els que tenen el títol de llicenciat en Administració. Havent ocupat durant molts anys el càrrec de catedràtic d'aquesta Escola de Funcionaris, quan els que hi anaven a estudiar no podien tenir l'esperança de cap premi ni recompensa immediata, jo he vist com els ex-deixebles de l'Escola, els de llavors i els de més tard, veïen amb pena que el Govern de Catalunya, en lloc de preocupar-se de la bona formació dels futurs empleats del Govern de Catalunya i de donar als que han estudiat la legítima, i res més que la que sigui legítima, recompensa d'aquells treballs, ha cercat durant tot l'any 31 i el 32 i fins darrerament en el Decret del 31 de març, tota mena de subterfugis per a anar tancant les sortides i si es vol les entrades a l'Administració que estan a disposició, als que s'han sacrificat i han posat fe en les institucions de la Generalitat com és l'Escola de Funcionaris. Però en arribar aquí a la Cambra m'he assabentat que el company senyor Vallès i Pujals havia també anunciat al senyor Conseller Delegat una pregunta sobre el mateix objecte ; per consegüent, a l'objecte de no duplicar les coses, jo prego a la Presidència que tingui l'amabilitat de cedir la paraula al company senyor Vallès i Pujals, sense perjudici que si, com jo suposo, la qüestió és per a no ésser tractada en una pregunta, sinó que ha de donar lloc a una interpellació, com que el problema té diversos aspectes, nosaltres ja intervindrem tots en el moment oportú.

El Sr. PRESIDENT : He de fer avinent al senyor Vidal i Guardiola que els tràmits de les interpellacions estan ja consignats en el Reglament de la Cambra ; de manera que, si ho desitgen, tinguin la bondat de dirigir-ho per escrit a la Presidència. Té la paraula el senyor Vallès i Pujals.

El Sr. VALLÈS I PUJALS : Senyors Diputats : La pregunta que havia anunciat divendres passat al senyor Conseller Delegat era en el mateix sentit que la que acaba de formular el senyor Vidal i Guardiola. Realment, el senyor Vidal i Guardiola, al final del seu parlament, ha anunciat una interpellació sobre aquest assumpte. Jo no tinc cap inconvenient en deixar la intervenció en aquest afer per quan es desenrotlli aquesta interpellació, si el senyor Conseller l'accepta i la Mesa es posa d'acord amb el Govern ; no obstant, si el senyor Conseller Delegat volia fer algunes manifestacions en el dia d'avui, tal vegada hi hauria alguna manifestació que aclarís la pregunta que formulem, i la interpellació s'estalviaria.

El Sr. CONSELLER DELEGAT : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Conseller Delegat.

El Sr. CONSELLER DELEGAT : Crec que per a la normalitat de les tasques parlamentàries no en treuríem res pel fet d'avui fer una interpellació *camouflada* i després insistir un altre dia amb una altra interpellació. Jo he de dir que, amb tota la responsabilitat dels Decrets publicats al *Butlletí de la Generalitat*, si els senyors de Lliga Catalana volen formular una pregunta estic disposat a contestar-la, i si prefereixen convertir-la en una interpellació, estic així mateix disposat a acceptar-la.

El Sr. VALLÈS I PUJALS : Si la Mesa no té cap inconvenient en acceptar aquesta interpellació, podríem ja formular-la des d'aquest moment.

El Sr. PRESIDENT : Jo no tinc cap inconvenient ; ara, que les interpellacions tenen un ritme marcat dintre el Reglament, si no, no caldria l'article que s'hi refereix. Però com que he de donar facilitats a tots els debats, si creuen que s'ha de convertir en una interpellació no hi tinc inconvenient. Té la paraula el senyor Vallès i Pujals per a la interpellació.

El Sr. VALLÈS I PUJALS : S'han publicat, senyors Diputats, amb data 31 de març, dos Decrets ; un d'ells signat pel senyor Conseller Delegat com a tal i l'altra com a Conseller de Finances. El primer, té per finalitat cobrir les plantilles dels Departaments i oficines que figuren en el Pressupost vigent, i l'altra reconeix als funcionaris de recaptació de contribucions i de les cèdules, la mateixa consideració i drets que els que tenen els de la plantilla general de la Generalitat. Jo no he de censurar ni una cosa ni l'altra ; al revés, crec que una cosa i l'altra són de lloar perquè tendeixen a l'estabilització i tendeixen a treure tot el caire de cosa interina que tenien fins avui les diferents dependències, oficines, Departaments i serveis de la Generalitat. Però, en fer això, en dictar aquests Decrets, s'ha prescindit, com ja deia el meu volgut amic senyor Vidal i Guardiola, s'ha prescindit d'una garantia que havia estat establerta per la mateixa Generalitat no fa molt temps, i que era un veritable fre contra la incompetència, contra el favoritisme, contra l'assalt, que es pugui fer al proveïment de places de la Generalitat. És necessari fer un xic d'història, molt breu, respecte d'aquest particular. Amb data 22 d'agost de l'any 1932, la Generalitat, el senyor Conseller de Gover-

nació de la Generalitat, que en aquell temps curava de tot el corresponent als funcionaris, va dictar un Decret aprovat pel Consell, en el qual es deia que es tendia a donar solució, en primer lloc, a la necessitat que hi havia d'anar a una adaptació progressiva del personal de les oficines a les noves activitats que imposava l'imminència de l'Estatut; en segon lloc, a establir els fonaments de la futura estructuració burocràtica de Catalunya, i en tercer lloc, a marcar la màxima els grups de categories en què s'aplegaran els funcionaris dintre de la competència que caldrà exigir en cada grup. Després de marcar aquestes finalitats que es preceptuaven en aquell Decret, s'assenyalaven els tres grups en què es dividia tota l'organització burocràtica o de funcionaris de la Generalitat, i es dividiren totes les categories d'empleats en tres grans grups: el grup superior tècnic, el grup administratiu tècnic i el grup administratiu auxiliar.

En el primer, en el grup superior tècnic, es comprenien les tres categories superiors d'empleats: Caps de Departament, Caps de Secció i Caps de Negociat de primera. En el grup administratiu tècnic, que era el segon o intermig, es comprenien els Caps de Negociat de segona, els Oficials primers i els Oficials segons. I en el grup inferior, en l'administratiu auxiliar, es comprenien els Auxiliars primers i els Auxiliars segons. Les dues categories d'aquests empleats eren noves, eren de nova creació. Els Caps de Departament i els Caps de Negociat de primera es creaven per primera vegada i s'introduïen en les plantilles de la Generalitat, tenint en compte ja la que aleshores es preveia l'organització de la Generalitat a base de Departaments, deixant el règim de Corporació que aquesta institució havia tingut. Es varen establir, i això és el més important, els títols que es requerien per a entrar en cada un d'aquests grups, i es va disposar que per a entrar en el grup primer, o sigui en el grup superior tècnic, que comprenia les tres primeres categories de funcionaris, era indispensable tenir un títol de facultat major o bé un títol d'escola superior o bé pertànyer al Cos d'Interventors d'Administració Local; i que per a entrar en el segon grup, o sigui en l'intermig, l'administratiu tècnic, es requeria haver cursat els estudis de la nostra Escola d'Administració Local. Es disposava finalment en aquest Decret del 22 d'agost del 1932 que l'ingrés en cada un d'aquests grups es faria per oposició o per concurs i per la categoria inferior, sense que es pogués passar d'un grup a un altre si no era subjectant-se a les condicions generals d'ingrés. I es disposava finalment que per l'ascens dintre dels corresponents grups hi haurien dos torns, un d'antiguitat i un de mèrits. Doncs bé, en els Decrets que ara s'han publicat, aquests dos Decrets a què abans em referia, per un dels quals es disposa el que es cobreixin les plantilles de tots els Departaments i oficines que figuren en el Pressupost vigent i per l'altre es dona la mateixa categoria i consideració que els restants empleats de la Generalitat als de les oficines de Recaptació de Contribucions i Cèdules, en aquests dos Decrets, es prescindeix d'aquesta garantia, d'aquests mèrits que en aquest Decret de 22 d'agost del 1932,

es requerien per a ingressar dintre d'aquestes categories mitjana i superior de la Generalitat. En aquest Decret, que s'ha dictat amb data 30 de març, es fixa que dintre de cada servei es disposarà els que han de passar d'una categoria a l'altra, que això es farà deixant un 20 per 100 de les places que hi hagin avui vacants per a aquells que puguin passar d'unes oficines o serveis a les altres, i que deixat aquest 20 per 100 de la resta d'empleats o de la resta de càrrecs que hi hagin per a cobrir, es destinarà el 50 per 100 com a mínimum a l'antiguitat i el 50 per 100 es podrà disposar, es podrà deixar pel torn de mèrits. Jo no trobo censurable — ho trobo lloable — que es faci això, repeteixo, que es vulgui cobrir d'una vegada i d'una manera definitiva les places que hi ha vacants en cada una de les plantilles, i àdhuc que s'estableixin aquests dos torns de mèrits i d'antiguitat.

(*Entra l'honorable senyor Conseller de Cultura.*)

Però el que sí, a la nostra manera de veure, no és de lloar, és el que he dit abans, que es prescindeixi dels títols. En aquest Decret es diu d'una manera categòrica que es deixa en suspens aquell requisit que es va exigir en virtut del Decret de 22 d'agost del 1932, en virtut del qual s'exigia per a entrar en les places del grup segon, en les quals s'entra per la categoria inferior d'aquest grup, que és la d'Oficial segon, que es prescindia del requisit d'haver cursat els estudis a l'Escola d'Administració Local; de manera que si resta així, es treu aquella garantia que es donava en primer lloc als alumnes de l'Escola que tindrien una sortida normal anant a ocupar, tenint una preferència, tenint un dret preferent, per a ocupar les places de la Generalitat, i en segon lloc aquella garantia que es donava a la Generalitat mateixa, i per tant a l'interès públic que ella representa, de què els funcionaris que entressin en aquestes places tindrien una garantia, tindrien un mínimum de suficiència que els donaria el títol d'aquella Escola. D'això es prescindeix en absolut avui i es disposa que es pugui entrar lliurement sense tenir aquest títol, sense acreditar l'haver fet aquests estudis. Això ha produït una certa alarma, ha produït, com deia el meu estimat amic senyor Vidal i Guardiola, una protesta dels alumnes que cursen en aquesta Escola de Funcionaris, sobretot dels que han obtingut títol d'aquesta Escola, en aquells temps, com deia el senyor Vidal, en què hi havia l'esperança, que s'havia convertit després del Decret de 22 d'agost amb una certesa de què ells tindrien uns drets a ocupar determinades places. Jo ja sé que se'n dirà per part del senyor Conseller Delegat, com es diu en el Decret, en l'article d'aquest Decret, que això és una cosa temporal, interina, que aquesta suspensió ha de durar poc temps, però, per poc temps que duri, dura el temps necessari perquè a través d'aquest temps s'infiltrin dintre de les categories de la Generalitat tota una quantitat considerable d'empleats que no tinguin aquests requisits que la mateixa Generalitat havia exigit com a garantia mínima per a entrar en les seves categories de funcionaris, i, per tant, l'obertura d'aquesta porta, per molt de temps o per poc, determina un

abús que farà que en aquest temps es cobreixin totes les plantilles i, per tant, perden aquests xicotets, aquests alumnes, aquests homes que han estudiat en aquesta Escola, uns drets que se'ls donava pel Decret de 22 d'agost, i sobretot perd la Generalitat, perd Catalunya, un mínimum de garanties que tenia de què el funcionari que entrés tindria una determinada competència, perquè avui, encara que nosaltres no en siguem adoradors dels títols, no tinguem el fetixisme dels títols, hem de reconèixer que realment és l'única garantia que es té de què el favoritisme i altres abusos que hi han hagut sempre dintre de la cobertura de places en corporacions públiques no s'infiltrin també en la nostra.

(*Entra l'honorable senyor Conseller de Justícia i Dret.*)

Per això nosaltres desitjariem que el senyor Conseller Delegat tingués a bé, si així ho estima convenient, tranquil·litzar aquests esperits que estan alarmats per aquests Decrets, i sobretot a veure si hi ha una manera de desfer el que s'ha fet i tornar a restablir en el seu vigor aquell Decret de la Generalitat, tan ben orientat, del 22 d'agost de l'any passat.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller Delegat.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Senyors Diputats: En els dos Decrets a què s'ha referit el senyor Vallès i Pujals, en llurs preàmbuls, s'explica ja amb tota claredat possible l'abast que tenen i el propòsit que ens ha mogut a dictar-los. Es compaginen una mica difícilment les manifestacions que feia el senyor Vallès i Pujals, de què ell trobava lloable el sentit d'estructuració i el sentit d'organització dels serveis de la Generalitat a base de plantilles fixes, amb actituds anteriors de la Lliga Catalana, per exemple quan es discutia el Pressupost. És molt difícil poder donar solució a allò que indicava el senyor Vallès i Pujals, sense caure, si vol, en limitacions, en suspensions de caràcter temporal, a les que ell es referia.

El problema, senzillament, és aquest, que jo voldria exposar amb una gran claredat. La Generalitat és un organisme que s'ha anat creant des del moment en què es proclamà la República; s'ha anat estructurant cada vegada més i ara es troba en aquest instant pròxim al total traspàs de serveis, que, havent començat ja el traspàs d'alguns, ha anat prenent una estructuració, jo no diré definitiva, però sí cada vegada més definida, més concreta.

En el temps abans de venir el traspàs de serveis, quan encara la Generalitat tenia una part d'incògnit en el seu desenrotllament, era una política administrativa encertada, era la que en aquell moment s'havia de seguir, el fet de suplir totes les deficiències de serveis administratius a base de personal temporer. Fer altra cosa en aquell moment, hauria estat una cosa veritablement arriscadíssima, perquè ens hauríem exposat a montar serveis, a organitzar oficines, que després tal vegada l'orientació de la Generalitat hauria obligat a desfer, i aquella obra ja acabada hauria estat una obra que la seva provisionalitat hauria fet, per tant, que no hagués tingut aquest caràcter definitiu. Però la Generalitat ja porta prop de dos anys

de vida, es perfilen cada vegada més les seves línies administratives; i allò que era, repeteixo, una política encertada fins ara, el fet de suplir les deficiències de caràcter administratiu amb personal temporer, arriba un moment en què per força s'ha de convertir en un defecte, perquè el personal temporer, malgrat tota la seva bona voluntat — i jo no he d'ésser pas el que menys el lloï, perquè s'ha posat incondicionalment al servei de la Generalitat — no té ni aquelles garanties de fixesa ni d'especialització que són necessàries per a un perfecte compliment de les seves funcions burocràtiques. Ens trobem avui, per tant, que mentre per una banda hi ha nombroses vacants a les plantilles fixes establertes, per altra banda hi ha gran quantitat de personal temporer. Jo he de tornar-me a referir a allò que deia abans; jo recordo que, en la discussió del Pressupost, des dels bancs del davant se'ns deia que no havia d'haver-hi partides de caràcter global, que havien de reduir-se les despeses de funcions de caràcter temporer, i precisament per això no deixa d'estranyar-me que, quan fem un veritable assaig, quan donem un pas vers l'estructuració aquesta d'organització burocràtica, d'un caràcter més definitiu, precisament vingui d'aquests bancs la censura. De manera que el cas és aquest. Nosaltres anem a buidar una part del personal temporer que avui està, podríem dir-ho així, no amb una missió ben definida, ben concreta, ben circumscrita en l'escala administrativa. L'anem a buidar ja en aquelles oficines, en aquells serveis en els quals pugui prestar el seu concurs, el seu treball, amb un grau de fixesa. Això, com ja he dit abans, representa una quantitat de trasllats d'escalas, de corrent d'escalas forçoses, per a ocupar aquests llocs vacants, i ens hem trobat que purament i exclusiva per a ocupar aquests llocs vacants, n'hi ha alguns, ben pocs, possiblement es podrien comptar si no amb els dits d'una mà, sí amb els de les dues, amb què per a omplir aquests llocs ens trobem que hem de saltar aquesta fita de l'Auxiliar primer a l'Oficial segon, i aleshores nosaltres no hem prescindit, com deia el senyor Vallès i Pujals, de les disposicions a les quals es referia, sinó que ell mateix repetia aquell cas — que amb la nostra habilitat polèmica que anem adquirint cada vegada més — de posar-se el drap abans del cop; ell mateix deia que sabia el que jo li contestaria, però és que no és necessària la contestació, perquè ja ve contestat precisament en el Decret. En aquest es deia que en aquests casos, i estic a la disposició de la Cambra per llegir-lo, que en els casos en què això succeeixi, per a la convalidació d'aquests ascensos serà necessari, imprescindible, el fet que s'hagi seguit aquell curs que ja es pensava organitzar i que ara s'organitzarà. De manera que cap d'aquests ascensos serà ferm sense que s'hagi complert aquest requisit; de manera que estem precisament en aquestes circumstàncies pel fet que nosaltres creiem que val la pena de fer aquesta organització definitiva, i que aleshores, si pren aquest caràcter de provisionalitat, que pot durar tres, quatre, cinc o sis mesos en aquest sentit, però que no destrueix absolutament en res l'organització que hi havia anteriorment. Per altra part, en el mateix Decret, en el preàmbul, es cita que no es podrà tenir mai en oblit l'existència d'aquesta Escola d'Administració Local, i per altra banda es diu també en el darrer article que precisament es nomena una Ponència per a estudiar a fons la preparació, el que després serà l'Es-

tatut de Funcionaris, l'encaix que pugui haver-hi entre l'Escola d'Administració Pública i els quadres administratius de la Generalitat. De manera que jo crec que aquest oblit, si algú no pogués sentir-lo, seria precisament una persona que ha estat Professor de les Escoles de l'antiga Mancomunitat, que ve a ésser el mateix vincle que ha dirigit alguna d'aquelles Escoles, que ha viscut molt de temps aquests problemes, però que, de totes maneres, aquest mai ha tingut en compte aquella cosa del fetixisme dels títols. Jo recordo aquí l'actuació, que crec encertada, de Prat de la Riba, quan es decidí a crear l'Escola Superior d'Agricultura, a base, precisament, de fugir d'aquestes limitacions de caràcter tan rígid. De manera que nosaltres, que sentim la necessitat d'elevat i endegar aquestes Escoles, de totes maneres nosaltres no podem fer-ne una limitació en aquest sentit, perquè això fóra un motiu que tancaria completament la llibertat de moviment en un moment en què nosaltres necessitem fer aquest eixamplament d'escalas i aquest corriment d'escalas. Per altra part, he de dir-li al senyor Vallès i Pujals, per a donar aquella tranquil·litat que ell deia: «Vulgui el senyor Conseller Delegat tranquil·litzar als senyors que estan intranquils en aquest sentit», que poden estar absolutament tranquils. El Govern de la Generalitat, tant en aquest cas com en els altres, té el propòsit decidit, no solament de respectar l'existència de l'Escola de Funcionaris, sinó de donar un endegament a totes les funcions de les activitats administratives. És més, encara que sigui avançar-me, jo he de dir que en el Projecte de la Llei municipal, en el Projecte de la Comissió Jurídica Assessorada del Projecte de Llei, que jo suposo pels canvis d'impressions que hi ha hagut que serà respectat pel Govern i portat al Parlament, hi figura precisament, com una de les condicions de poder entrar al Secretariat municipal i a les places d'Interventor en els Municipis en què sigui necessari, s'estableix que tinguin també el títol de Llicenciat d'Administració Pública, de manera que li donem tanta d'importància a l'Escola i als resultats dels seus alumnes que no creïem que s'hagi de circumscriure als càrrecs de la Generalitat, sinó que crec que a més han d'ésser el viver del qual han de sortir tots els funcionaris, tota la burocràcia de la vida municipal de Catalunya. De manera que crec que aquestes senzilles paraules bastaran per a contestar al senyor Vallès i Pujals i haver-lo tranquil·litzat respecte al punt concret a què es referia en la seva darrera intervenció.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vallès i Pujals, per a rectificar.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Senyors Diputats: Les paraules del senyor Conseller Delegat, d'estima i de consideració per a l'Escola de Funcionaris, són lloables i realment deixen tranquil. Però el que no deixa tranquil són els fets, és el fet aquest del qual estem parlant; que s'hagi obert la porta, encara que sigui per un moment, o pel que sigui, i es permeti que per aquest corriol obert s'infiltrin dintre de la plantilla de la Generalitat una pila d'empleats que no han passat per l'Escola d'Administració Pública. El senyor Conseller Delegat pretén justificar el que s'ha fet, davant de la necessitat de fer quelcom, que ve a dir que varem ésser nosaltres els qui ho demanàrem en discutir-se el Pressupost.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: No que ho

havíeu demanat; que estava dintre de les línies que propugnava aquesta Minoria.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Indubtablement, nosaltres parlàvem d'aquest problema, i diu el senyor Conseller Delegat que per una banda ens trobem amb una pila de vacants en les plantilles definitives, i per l'altra amb una pila d'empleats temporers. ¿Què hem de fer nosaltres, sinó anar buidant aquests temporers dintre d'aquelles plantilles? I, per tant, com que ens trobàvem que eren poquíssims — deia ell — els que es trobaven en les condicions d'haver passat per l'Escola de Funcionaris, no hem tingut més remei que obrir la porta. Jo li diré al senyor Conseller Delegat, que quan es prengué aquell acord, els que varen fer aquest Decret ja prevenien aquest cas, o sigui, que varen preveure que podia arribar un moment en què tal vegada no hi hagués suficient nombre de llicenciats de l'Escola de Funcionaris per a cobrir totes les vacants que hi haguessin a la Generalitat, i aleshores es va dir que en aquest cas es faria un curs especial, un cursat concret, més que per funcionaris de la Generalitat, que vingués a ésser com una espècie de revàlida, un curs que tingués la finalitat de facilitar l'obtenir la llicenciatura. I fins es varen dictar disposicions en el sentit que aquests cursos s'establissin a les Comissaries de Girona, Tarragona i Lleida, un curs que, paral·lelament al que s'establís a Barcelona, permetria als empleats actuals d'obtenir el títol corresponent per estar en condicions d'entrar a la Generalitat. I la realitat és una altra, tota vegada que d'això no se n'ha fet res, tota vegada que no s'ha establert a Barcelona aquest curs, i tampoc s'han establert a les Comissaries de Girona, Tarragona i Lleida. I, per tant, això, que certament no se'n pot dir imprevisió, perquè es va preveure, sinó que es pot qualificar d'incompliment d'una cosa prevista, ens ha portat en aquest moment, en què hem de tractar de cobrir les places de la Generalitat, amb què no comptem amb funcionaris de l'Escola d'Administració Local convenientment preparats per a obtenir aquestes places; però com que em sembla que d'aquests extrems en parlarà el nostre estimat amic senyor Vidal i Guardiola, jo no he d'insistir en ocupar-me d'aquests extrems; i vull tan sols ara referir-me a les paraules que ha pronunciat el senyor Conseller Delegat en dir que els que obtinguin aquestes places d'Oficial segon prescindint del títol, seran tan sols Oficial segon interí i a condició de convalidar-lo. I abans d'acabar, volem referir-nos al que deïem abans en ordre a les garanties indispensables per a posar a cobert la Generalitat contra la incompetència dels que entren a servir-la, que és una tendència molt lloable que es ve demostrant des de fa temps i en molts casos. Recordo que quan parlàvem dels Pressupostos plantejàvem aquí un problema, que és el de què es varen filtrar dintre de les categories que estableix el Decret de 22 d'agost del 1932, uns funcionaris que no estan compresos en cap dels grups de les categories que en ell es determinen. I recordarà el senyor Conseller Delegat que en aquella ocasió ja vàrem observar que s'havien infiltrat uns funcionaris amb la categoria de funcionaris lletrats, que no estan a cap categoria, que no són Caps de Negociat primer ni Caps de Negociat segon, que no són Oficials primers ni Oficials segons, que no són Auxiliars primers ni

Auxiliars segons. Doncs bé, sense atendre a les normes d'aquest Decret, i en virtut d'unes oposicions quelcom anòmales, es crea una categoria nova, una categoria que es denomina funcionari lletrat. I a aquests funcionaris lletrats, que varen proveir unes places en virtut d'oposicions; en virtut del fall, a uns se'ls va concedir les places i a altres se'ls varen reconèixer drets d'anar-les ocupant successivament, i crec que en l'actualitat tots aquests ocupen ja plaça, tenen una categoria nova de funcionaris, que no està establerta en cap acord de caràcter general, sense que tampoc estiguin establertes les relacions que tindran amb els altres funcionaris, o sigui sense que s'hagi establert que els que ocupen aquestes places tindran de passar a ocupar una plaça de categoria superior. Són funcionaris que ocupen una categoria estranya, extravagant diríem usant un tema de Dret canònic, que s'han insuflat en les plantilles de la Generalitat.

Però hi ha altre exemple. Ara fa poc, en el mes de febrer d'aquest mateix any, es varen crear les oficines d'Administració Local, i es va obrir un concurs per a proveir unes places d'Oficial primer, dos places d'Oficial primer; una pel funcionari que ha de dictar informes en relació a l'actuació dels Ajuntaments; i altre de Comptable de les Oficines de les Hisendes locals. I per proveir aquestes places s'obre un concurs que resta proveït amb oposicions. Però per concursar en aquestes places no s'exigeix cap títol; ni tan sols el de llicenciat de l'Escola de Funcionaris. Per l'Oficial primer, que ha de desempenyar la funció a què primerament ens hem referit, no se li exigeix l'ésser lletrat, ni pel segon se li exigeix l'ésser Comptable o Perit mercantil; com ja acabem de dir, tampoc se'ls exigeix ésser llicenciat de l'Escola de Funcionaris a cap dels dos. És aquest un exemple de què per a cobrir en un concurs places de jerarquia superior, es deixa la porta oberta i no s'exigeix cap requisit. Aquests casos demostren aquell esperit a què es referia el senyor Vidal i Guardiola en dir que es prescindia completament de les normes que la mateixa Generalitat ha establert. Hi ha també un cas ben recent que prova l'existència d'una gran desigualtat, que estableix una vertadera desigualtat entre els que vénen a desempenyar unes places. Recentment es va anunciar un concurs per a proveir la plaça de Cap de Negociat de l'Oficina d'Administració Local, i per a cobrir aquesta plaça s'exigia que els concursants fossin lletrats. Es va celebrar l'anunciat concurs, que en realitat es va convertir en unes oposicions. Els concursants varen fer els exercicis corresponents a una vertadera oposició; i als pocs dies, en el *Butlletí de la Generalitat* corresponent al 29 de març passat, ens trobem amb un Decret de la Generalitat convalidant el fall del Tribunal d'aquelles oposicions, en virtut del qual s'adjudicava la plaça al concursant que va demostrar més mèrits a judici del Tribunal. Però a continuació d'aquest Decret, se'n publica un altre en el qual es diu que, tenint en compte que aquesta plaça havia estat desempenyada interinament per un determinat funcionari, el senyor tal —ignore el nom i consti que no parlo ni molt menys en un sentit personal—, i tenint en compte que aquest funcionari, malgrat haver concursat en aquells exercicis d'oposi-

ció per a obtenir aquella plaça i no li fou concedida — indubtablement perquè no se la mereixia, s'ha de pensar tot seguit, perquè no s'ha de dubtar que el fall venia rodejat de totes les garanties de justícia i imparcialitat — tenint en compte que aquest funcionari que l'havia desempenyat interinament tenia mèrits contrets, es creava una plaça per a ell, al marge de tot concurs o exercicis d'oposició. Aquest cas representa que en el mateix moment en què es dóna en efectivitat una plaça en virtut d'un fall, per haver estat lícitament guanyada en les oposicions, en aquest mateix moment es crea una altra plaça d'un senyor que ha concursat en les mateixes oposicions i no ha guanyat la plaça. I casos com aquest, convindran els senyors Diputats, en què realment donen una sensació de manca de serietat, perquè no és molt seriós nomenar al mateix temps a dos funcionaris, un dels quals s'ha tingut de subjectar a unes oposicions i ha guanyat la plaça amb totes les garanties, i l'altre obté en el mateix moment la plaça després de no haver guanyat les oposicions, sense subjectar-se a cap garantia, la qual cosa vol dir que s'ha creat per ell una plaça de manera extra-legal. Per tot el que acabem de dir, creiem que fóra convenient que el Consell pensés bé en aquests casos i reconegués la importància que té el que representa el règim de nomenament de funcionaris, perquè, com deia el senyor Conseller Delegat, la Generalitat amb el traspàs de serveis adquireix una importància superior a la que tenia abans i va engruixint el nombre i categoria i importància de les seves funcions. Això obliga a augmentar el camp de la seva burocràcia; però és precís que per la mateixa raó de la importància de les funcions que cada dia va adquirint la Generalitat, el nomenament dels seus funcionaris vingui rodejat d'unes garanties de serietat, de permanència i d'igualtat que facin impossibles aquests casos que estem comentant. Creiem, com ha dit el senyor Conseller Delegat, que es té el pensament d'anar a un Estatut de funcionaris, en el qual, com és d'esperar i desitjar, s'acabaran definitivament totes aquestes anomalies, però mentre no arribi, hi ha quelcom ja fet per la mateixa Generalitat en aquest sentit, que és en definitiva un Estatut interí, i és l'acord del 22 d'agost del 1932. Si tenim això, no anem cada dia vulnerant, trencant aquest acord i resolguent cada cas que es presenta segons normes diferents, perquè el fer-ho així no ens apropa en el més mínim a l'Estatut de funcionaris, sinó que, pel contrari, ens en allunya.

Això per una part, i per l'altra, el Consell s'ha de preocupar de la unificació de tot el que fa referència als funcionaris. Ha pogut dir un periòdic, un d'aquests dies — i ho trobo encertat — que la Generalitat, en realitat, avui no és més que l'antiga Diputació de Barcelona. Les Comissaries obren com una cosa completament autòctona, i això es nota principalment en el que fa referència als funcionaris. És necessari que fem un Cos amb els funcionaris de les Comissaries igual que els de Barcelona, ja que els primers sembla que estiguin sense garanties ni reglamentació i no gaudixin dels avantatges dels de Barcelona. Per tant, crec que és precís, en primer lloc, que ens acostem cada dia més a la realització d'aquest

Estatut de funcionaris i després es vagi a la unificació de tot el relatiu a aquests serveis.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Poques paraules, senyors Diputats. Les que acaba de pronunciar el bon amic i company senyor Vallès i Pujals, es refereixen a quasi tots els aspectes del problema. Ell m'ha alludit perquè completés amb alguns detalls les seves explicacions respecte al tracte que han merescut els llicenciats d'Administració en els darrers temps. El senyor Conseller Delegat ha intentat — crec que sense molta fortuna — trobar una contradicció entre el nostre criteri, molt clar, en el moment de la discussió dels Pressupostos, sobre la necessitat de procedir amb ordre en el que es refereix als funcionaris, i el nostre prec de què no s'infringeixin aquestes normes en un cas concret. De manera que no solament no hi havia contradicció entre el nostre criteri de llavors i el d'ara, sinó que el d'ara és una confirmació del que llavors havíem exposat. El senyor Vallès i Pujals ha dit que les paraules del senyor Conseller Delegat oferint que en l'esdevenidor s'observarien les normes ja establertes de respecte als títols i a determinades normes, jo no les subscriu en la forma del senyor Vallès i Pujals, jo no puc subscriure tals paraules d'esperança sense posar un xic d'aigua al vi del seu entusiasme, perquè s'ha dit que els que ocupin places tindrien necessitat de posseir el títol de llicenciats, i que si no el tenen, ocupin tals places d'una manera interina, per la qual cosa se'ls donaran les degudes ocasions. Recordava, quan escoltava al senyor Conseller Delegat, algunes coses que han ocorregut en els darrers temps. Recordava un cèlebre concurs de l'agost de l'any passat, convocat, si no m'equivoco, en la mateixa data en què es concedien certs drets als llicenciats d'Administració, concurs al qual varen concórrer moltes persones, la major part d'elles llicenciats en Administració i tres persones sense aquest títol. Doncs bé, s'entretén el concurs fins que les tres persones que no el tenien, i que precisament varen ésser les beneficiades amb els nomenaments, pogueren obtenir-lo en uns exàmens molt extraordinaris des de gairebé tots els punts de vista. Jo sóc bon amic dels Professors de l'Escola d'Administració i sé que són persones absolutament serioses i, naturalment, puc afirmar-ho per conèixer la rectitud del claustre ; però, si forces i pressions poden haver-hi hagut sobre el claustre per a la concessió d'uns títols, aquest claustre no en pot respondre, sinó que, en tot cas, qui hauria de fer-ho és el Govern. (*Perllongats rumors en la Majoria.*)

El Sr. CONSELLER de Cultura : ¿Quan s'ha fet això? Aquestes insinuacions s'haurien de provar, senyor Vidal i Guardiola. Hi sempre fetes amb aquesta forma del «jo dic», «jo crec».

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Jo dic que l'actuació d'una Escola que dona títols, que poden representar la base de la carrera de moltes persones, no solament ha d'ésser clara, sinó que també ho ha de semblar. I en un cas com el que

he explicat, segurament ho ha estat, però s'ha de tenir en compte, senyor Conseller de Cultura, que per a la major part de la gent que han realitzat esforços i despeses per a obtenir un títol no ho ha semblat.

Ara bé, s'ha parlat de què tots aquests senyors que ocupen interinament places per a les quals en realitat es necessitaria el títol i que no el tenen podrien convalidar els seus estudis sobre la base d'uns cursets que es faran, i com que jo tinc alguna experiència d'aquests cursets, vull subratllar amb tota energia les paraules del ben-volgut amic senyor Vallès i Pujals en el sentit de què es vagi amb cura per tal de no desacreditar institucions d'ensenyament modestes però serioses, tals com l'Escola d'Administració Local, organitzant cursets que podrien dir que venguin píldores de ciència i que no siguin més que una burla dels estudis que han de fer els que seriosament cerquen el títol. Això és el que jo volia dir completant les paraules del senyor Vallès i Pujals.

El Sr. CONSELLER DELEGAT : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Conseller Delegat.

El Sr. CONSELLER DELEGAT : Senyors Diputats : Tots vosaltres sabeu que jo no incorriré pas en la candidesa de caure amb el que podríem dir-ne la intenció de parany de la intervenció de la Lliga Catalana amb aquestes preguntes duplicades, convertides en interpellació. Tots nosaltres, ja abans de què es fessin aquestes preguntes, sabíem que la intenció d'aquestes preguntes, més que no pas una intenció administrativa, tenien una intenció política.

Sortosament, jo crec tenir prou domini sobre les coses que jo hagi de dir i sobre les meves paraules perquè no sàpiga aquesta intenció de la Lliga Catalana i em redueixi purament i exclusivament a explicar d'una manera concreta, tal com en la meua primera intervenció ja ho he fet, en tractar d'aquesta qüestió. Si els dos Decrets de què ara es parla fossin dos Decrets en els quals, com he dit abans, vingués una part expositiva sense cap mena de preàmbul, llavors es podria dir que nosaltres defugíem les explicacions, però precisament són dos Decrets que tenen un preàmbul prou extens i en els quals es donen tots els motius i totes les raons adequades. Per a contestar a la intervenció del senyor Vallès i del senyor Vidal i Guardiola, em bastaria llegir els dos preàmbuls dels Decrets per a dir les intencions que hi havia i no deixar incontestades les preguntes. He de dir que nosaltres tenim la intenció d'anar estructurant, a mesura que les necessitats de la Generalitat ho exigeixin, tots els seus serveis. Jo he de contestar al senyor Vallès i Pujals, pel que es referia al cas de les Comissaries, que nosaltres tenim el mateix pensament que ell, o sia que cal estructurar les qüestions del personal de les Comissaries de la mateixa manera que el personal de Barcelona. En el Pressupost local ja es dona el primer pas en matèria d'unificació de les Comissaries i nosaltres creiem que s'han de continuar donant els passos necessaris per tal d'anar a estructurar les diverses branques dels serveis de la Generalitat. Per altra banda, ja he dit que

mai podria haver-hi per part nostra, almenys per part meua, cap paraula que no sigui de lloança per a les nostres institucions, ja que considero una honra l'haver dirigit una de les Escoles respecte de la qual s'ha referit la Lliga Catalana. Jo he viscut els temps que fan recordar l'època de la Diputació Berenguer i recordo que quan es tractava de l'assumpte dels alumnes de les Escoles, en temps en què els Professors havien estat destituïts, persones autoritzades del mateix camp polític de la V. S. no reconeixien cap mena de validesa ni de legalitat a aquests títols. De manera que nosaltres ens trobem precisament en aquesta qüestió. (El senyor Valls i Taverner fa una interrupció que no s'entén.) Hi ha fets concrets, senyor Valls i Taverner.

El Sr. VALLS I TAVERNER: Ja en parlarem d'això i de l'Escola d'Agricultura.

El Sr. ROSSELL I VILAR: Ja sabeu que conec la qüestió de l'Escola d'Agricultura i que en podem parlar.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: És fàcil des de l'oposició venir a agafar aquests detalls, petites anècdotes, algunes combinacions i fer veure que hi ha unes grans coses. Jo torno a repetir el que he dit moltes vegades, que nosaltres estem fent una obra que en conjunt creiem que té un valor i sobretot, encara que no tingués un valor, aquell que nosaltres li donem, té una extensió; i el fet de tenir una extensió, l'anar a construir nosaltres un nou Estat, per dir-ho així, en el cas aquest concret d'una burocràcia novament organitzada, com deia el senyor Vallès i Pujals, el fet aquest del conjunt i extensió de l'obra, pot fer que aquesta obra tingui les seves falles, els seus petits defectes. Ara bé, de persones de capacitat, com són els senyors de la Lliga Catalana en general i els dels senyors que abans han intervingut, creiem que no hem d'anar a buscar aquests detallets petits, sinó elevar un xic més la qüestió, veure el problema en conjunt i no venir amb aquestes petites anècdotes que fan desmoralitzar en el conjunt i en la magnitud del problema.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vallès i Pujals.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Breument, només per a dir al senyor Conseller Delegat que no vegi en la nostra intervenció, en la interpellació d'avui, ni en els precés d'avui cap intenció política. Realment, res més lluny del nostre pensament. (*Rumors en la Minoria de Lliga Catalana.*) Em diuen els companys que encara que hi fos no seria pecat, ni molt menys.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Ja ho sabem.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Era el desig de què es facin bé les coses en aquest moment que estem creant tot un món nou, podríem dir-ho així, tot un món administratiu nou, dintre de l'estructura, dintre dels Departaments en què s'ha dividit la Generalitat. Jo, per altra part, no em vull deixar portar de la que també en podria dir maniobra o intenció política del senyor Conseller Delegat d'anar-nos a discutir coses del temps de la Mancomunitat o del temps de la Diputació Berenguer, que sempre el Conseller Delegat

ens vol portar a aquí i que nosaltres no ens hi deixem portar. (*Rumors en la Majoria.*)

El Sr. CONSELLER DELEGAT: No, no!

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Són els fets d'avui els que hem de concretar, i si, per altra part, el senyor Conseller Delegat volgués que parléssim d'això, jo li recordaria al senyor Conseller Delegat i al senyor Màrtir Rossell, que em penso que ells en són testimonis dels esforços que vàrem fer nosaltres per a donar validesa als títols de l'Escola d'Agricultura, lliurant una formidable batalla contra el Govern Central perquè no reconeixia aquests títols i perquè nosaltres volíem que els reconegués; jo recordaré, modestament, que em vaig estar dos mesos a Madrid només per a aquest assumpte, per a poder obtenir del Govern Central el seu reconeixement.

El Sr. ROSSELL I VILAR: El Conseller de Cultura vostra es venia els títols i l'Escola, tot plegat.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: No, senyor Rossell, no és culpa nostra ni molt menys; ens portaria discutir això molt lluny, i no hi vull entrar.

El Sr. ROSSELL I VILAR: Demano per parlar.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Tornant ara a l'objecte d'aquesta interpellació, els fets concrets són aquests: que avui el senyor Conseller Delegat diu que han hagut de prescindir d'aquest requisit de posseir el títol de Llicenciat en Administració Local, perquè s'han trobat que no hi havia un nombre suficient de llicenciats per a poder ocupar aquestes places. Jo torno a dir el que ja deia: que si s'hi han trobat, és culpa del mateix Consell de la Generalitat, que no ha establert aquell curset, aquell curset que a mi, tal vegada animat un xic per la millora, em satisfia i que al senyor Vidal i Guardiola no l'arribava a satisfer; però si haguessin fet aquest curs com una mena de revàlida, avui no ens trobaríem en aquest estat de coses. De manera, deia, que hi ha una deficiència en el Consell de la Generalitat de no haver establert allò. El senyor Conseller Delegat sembla que ve a dir que no s'havia fet fins avui, que es farà ara, que es donarà aquest curset que permetrà als que demostrin suficiència obtenir el títol i que els que no la tinguin no podran obtenir-lo — perquè suposo que es farà així i no serà per donar títols a tothom que es presenti —. I aleshores ens diu: «Els que ara passin a ocupar aquestes places d'Oficial segon, tindran la plaça interinament i hauran de convalidar aquesta plaça en virtut d'acreditar aquell títol». I bé: jo em permetré preguntar, i em sembla que això fóra el fruit més pràctic d'aquest debat: I, ¿què passarà amb els que avui obtinguin plaça interinament i no puguin convalidar definitivament aquesta plaça per no obtenir aquest títol? ¿Aniran al carrer? ¿Tornaran allí d'on han sortit avui? Si en virtut d'aquests nomenaments que s'han de fer ara — si no ho he entès malament, ara s'han de fer uns nomenaments —, i per ells es prescindirà del títol de Llicenciat de l'Escola de Funcionaris, i els que no el tinguin obtindran la plaça només interinament i hauran de demostrar en un període que se'ls deurà assenyalar, d'uns mesos per posseir aquest títol, jo pregunto: El que no obtingui aquest títol, ¿què li succeirà aleshores? ¿Perdrà la plaça que ara obtindrà? ¿Anirà al carrer? ¿Tornarà a la casa amb una categoria inferior? ¿Tornarà a ésser temporer? ¿Se li crearà tal vegada una plaça com aquella a què em referia abans, que no havent obtingut en oposició la plaça corres-

ponent se n'hi ha creat una per ell? Em penso jo que per tranquil·litat de tots els que es trobin en aquests casos i per a l'interès públic convindria saber tots aquests extrems.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Molt curt, senyors Diputats. El senyor Conseller Delegat m'ha adreçat un prec que vull recollir: que acabem el debat i ens deixem d'anècdotes. Jo ja les abandono totes; em conformo amb el següent: Diu el senyor Conseller Delegat que ara s'està organitzant per primera vegada la plantilla del personal de la Generalitat.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: No he dit això; he dit que es continuava la tasca constructiva burocràtica o administrativa de la Generalitat.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Accepto les paraules del senyor Conseller Delegat com a més exactes que les que jo deia.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Es el que he dit.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Perfectament d'acord; no és el meu argument.

Doncs bé: el senyor Conseller Delegat amb aquests Decrets que nosaltres hem impugnats aquí, al nostre entendre, no ha pres una garantia que era a judici nostre indispensable, la garantia de què mentre és possible — possible, jo no dic que sigui segur, però possible per la mecànica que s'ha seguit — que els funcionaris que s'adapten ja a una plantilla determinada i que poden — poden — ésser ineptes, hi hagi al costat d'ells joves que han fet tota la carrera de Llicència d'Administració, que han demostrat la seva aptitud i que no tinguin plaça, que no formaran part de la plantilla. Això té dues conseqüències, la primera, la menys important, que desanima els que creuen que encara val alguna cosa estudiar; la segona — i aquesta per nosaltres és la més important — la de què desprestigia — i en aquest moment és especialment important —, desprestigia el Cos de Funcionaris de la Generalitat.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller Delegat.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Brevíssimes paraules, més que per a altra cosa, per a aclarir algunes de les confusions en què em sembla estan el senyor Vallès i Pujals i el senyor Vidal i Guardiola. Primer que tot, ha dit el senyor Vallès i Pujals, diu: «Ara ve a dir el Conseller Delegat que es farà aquest curs.» No ho vinc a dir-ho jo, ho diu el Decret, diu «de pròxima organització». De manera que jo no és en aquesta contestació portat per la polèmica, que jo digui això, no; està ja en el text del Decret.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: El Decret diu «pròxim», i pròxim podria ésser d'aquí un any, i el senyor Conseller Delegat ha dit ara.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Quant a l'altre punt, jo vull concretar una qüestió que aquí és una mica confosa; es fa una confusió entre el que és passar de temporer a funcionari de plantilla en els graus d'Auxiliar primer i segon, el que és

passar d'Auxiliar primer a Oficial; de manera que convindria no seguir en aquesta confusió. Per a entrar de temporer a Auxiliar, tal com està establert i tal com aquí es diu en el Decret, no es pot fer d'altra manera que per oposició. Els que podran passar de temporers a funcionaris de plantilla seran aquells que facin una oposició i les guanyin i passin als llocs de plantilla pels seus mèrits. De manera que, en canvi, hi ha l'altre Decret, que és on hi ha la confusió, que és el de passar a Oficials segons, que és on se suspèn temporalment, provisionalment, per aquest acord el requisit per a fer aquests concursos, però els que estan en aquestes circumstàncies ja no són els temporers, són els que ja són dintre la plantilla, els que ja són Auxiliars primers. Vull deixar aclarit aquest extrem perquè es vegi que, efectivament, jo segueixo una línia determinada i no hi ha les confusions que esmentava la V. S.

El Sr. PRESIDENT: Queda acabada aquesta interpellació. Segueix l'ordre del dia.

Continua la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei d'autoritzacions de l'Ajuntament de Barcelona

El Sr. PRESIDENT: Es posa a discussió el segon vot particular a l'article 2.ª Alguns dels signants d'aquest vot particular vol fer ús de la paraula? Es va a llegir el vot particular de referència.

El Sr. SECRETARI: «Els infrascrits Diputats, Vocals de la Comissió de Finances, tenen l'honor de formular a l'article 2.ª, lletres a del Projecte de Llei d'autoritzacions a l'Ajuntament de Barcelona, el següent vot particular:

Declinant el Parlament de Catalunya la responsabilitat que li pertocaria per les conseqüències de l'autorització demanada per l'Ajuntament de Barcelona en relació amb l'augment de tipus de participació en els ingressos bruts de les empreses explotadores dels Serveis públics, i considerant que tan greu seria un estancament total i probable decadència dels Serveis si l'elevació dels tipus impositius ha de gravar els beneficis com l'elevació de les tarifes dels Serveis públics si l'augment de tipus contributiu ha de repercutir sobre el consumidor.

Estimant impossible d'apreciar si existeix la deguda coordinació entre els tipus tributaris previstos en el articles 1.ª, 6.ª i 7.ª de l'Ordenança número 4, aprovada per l'Ajuntament de Barcelona per a regular el recàrrec extraordinari sobre els ingressos que obtinguin les empreses explotadores de Serveis públics,

S'acorda ajornar la concessió de l'autorització sol·licitada per l'Ajuntament de Barcelona fins i tant que aquest un cop estudiada la situació de totes les empreses de Serveis públics afectades pel nou recàrrec, presenti un estat demostratiu de la possibilitat d'aplicar el recàrrec extraordinari sense desigualtats irritants i sense ocasionar danys irreparables a l'economia catalana.

Parlament de Catalunya, 4 d'abril del 1933. — Rovira i Roure, J. M. Tallada i Vidal i Guardiola.»

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Senyors Diputats: En realitat, abans d'entrar a defensar aquest vot particular jo hauria d'haver demanat a la Presidència un procediment reglamentari per a plantejar una qüestió prèvia, ja sigui en una pregunta, ja sigui presentant una proposició incidental, però qualsevulla d'aquestes solucions hauria estat més complicada que la de formular les observacions que he de fer defensant aquest, un dels molts vots particulars que tenim presentats a aquest article. Nosaltres creiem complir un deure ciutadà impugnant aquest Projecte de Llei, però no fem més que dir el que estem obligats a dir sense manifestacions inútils, de manera que per no perdre temps i advertint-ho per endavant a la Presidència i a la Cambra, abans de defensar el meu vot particular hauré de cridar l'atenció de la Cambra i del Govern i d'una manera molt especial la del senyor Conseller Delegat i Conseller de Finances sobre el text, al meu entendre d'una enorme transcendència i d'una enorme gravetat, del Decret d'aprovació del Pressupost de l'Ajuntament de Barcelona, mentre estan encara pendents d'aprovació aquí al Parlament les autoritzacions que l'Ajuntament de Barcelona ha demanat. Com dic, la matèria és prou important per haver estat objecte d'una pregunta, d'una proposició incidental, d'una interpellació: no ho faig, per a guanyar temps. Tinc a la vista el text d'aquest Decret, i jo voldria advertir que tant en la fonamentació del mateix com en la seva part dispositiva hi ha coses que almenys són atemptatòries als prestis i als drets del Parlament, que té pendents d'aprovació determinats preceptes que han de quedar en el seu dia, però no abans, incorporats al Pressupost de l'Ajuntament de Barcelona. Probablement, i espero demostrar-ho, aquest Decret representa també una greu infracció de la legislació vigent en tot el que aquesta legislació és encara aplicable a Catalunya. No entraré en els detalls, però he de comentar-ne algun. Un dels «atesos», en què s'apoya el Decret diu: «que si bé no ha finit el període per a formular les reclamacions esmentades a tenor de l'article 301 de l'Estatut, es poden formular no solament durant l'exposició al públic, sinó en el termini de quinze dies, a comptar del que fineix el termini d'exposició», i després d'això, en l'atès, no trobem en lloc del Decret del senyor Conseller de Finances cap al·lusió als recursos o reclamacions que ja han estat formulats en el període d'exposició al públic del Pressupost, de manera que el Decret de Finances de la Generalitat aprova el Pressupost de l'Ajuntament de Barcelona i no diu res respecte a les reclamacions que ja han estat formulades, no hem refereixo a les reclamacions que, com diu molt bé un dels atesos del Decret, poden venir formulades després. Però hi ha un altre atès, que al meu entendre és de major gravetat; diu: «atès que havent de començar demà, 1.ª d'abril, la vigència del Pressupost i no presentant aquest, sense perjudici que de les reclamacions resultin infraccions legals, que aconsellin el contrari»: I en aquest atès he d'advertir a la Cambra que al meu entendre, i és la base del Decret, s'ha volgut, almenys en part, suplantar les facultats del Parlament; es diu que el Pressupost municipal havia de començar a regir el 1.ª d'abril, i jo pregunto, no tinc més remei

que preguntar al senyor Conseller Delegat: D'on surt la disposició, en virtut de la qual aquest Pressupost municipal ha de començar a regir el 1.ª d'abril? O jo estic mal informat, i agrairia una rectificació, o els Pressupostos municipals viuen d'aquella pròrroga concedida encara en el règim que podríem dir general d'Espanya, que val per tot l'any 1933. De manera que aquesta urgència no pot ésser més que un bon desig de l'Ajuntament de Barcelona o un bon desig del Govern de la Generalitat i especialment del senyor Conseller de Finances, però mai la necessitat de complir un precepte legal. Això per una banda, i per altra part es deia que no s'ha observat cap infracció legal que aconselli no aprovar aquests Pressupostos. Nosaltres aquí hem estat obligats a entrar en alguns detalls del Pressupost de Barcelona, exclusivament per a fonamentar la nostra contrària a la proposta del Govern, de concedir determinades autoritzacions, i amb aquest motiu hem tingut l'obligació d'advertir que el Pressupost no estava anivellat, i l'Estatut municipal, en la part aplicable als Ajuntaments, mana que els Interventors expedixin uns determinats certificats i que l'Ajuntament apliqui determinades normes per a calcular els ingressos, i això, a part que segons tinc entès ja s'havia advertit a l'Ajuntament, a major abundament va ésser advertit aquí això; és una infracció legal que no ha recollit almenys el senyor Conseller de Finances en el seu Decret, perquè si l'hagués recollit l'hauria refutat, i com que no ha intentat refutar-la he de dir que aquesta infracció legal existeix, està en peu encara.

I anem a la part dispositiva sobre la qual jo, més que una advertència he de formular una pregunta al senyor Conseller Delegat. És curt el text i el llegiré subratllant les paraules que em semblen demostratives que el que s'ha concedit a l'Ajuntament de Barcelona és ja l'aplicació de tot el Pressupost inclús, malgrat fer-se una reserva i inclús a aquella part del Pressupost que ve relacionada amb les autoritzacions pendents d'aprovació del Parlament. Diu la part dispositiva: «S'ha resolt autoritzar condicionalment l'execució del Pressupost municipal en la zona d'Interior, sense perjudici del que es resolgui en mèrits de les reclamacions entaulades contra el Pressupost i Ordenances annexes al mateix i les que es puguin presentar dintre del termini legal no finit encara.» Perfectament. I segueix dient: «I autoritzar de la mateixa manera i amb idèntiques condicions l'execució de les Ordenances d'exaccions acompanyades al referit Pressupost, a reserva, també, de les resolucions que prengui el Parlament de Catalunya en el que fa referència a les autoritzacions sol·licitades per a la implantació de nous impostos.» Aquí diu «en idèntiques condicions», i de condicions no se'n diu res, més que de en la reserva de caràcter general, però jo al senyor Conseller Delegat li he dit que en aquest respecte jo em limitava a formular una pregunta, i és: o aquesta condició de què tot el que es refereix a les autoritzacions pendents d'aprovació del Parlament queda a reserva del que resulti de la votació per part del Parlament, o no; si queda pendent aquesta discussió, que pot durar hores, però pot durar dies i que pot tenir unes conseqüències numèriques o pot tenir altres conseqüèn-

cies numèriques, si aquesta discussió acaba com en realitat ja sabem avui que acabarà amb algunes modificacions, almenys les que la Comissió ja ha proposat, modificacions que tenen transcendència, que són d'importància en les xifres del total del Pressupost, ¿què ha disposat el Conseller Delegat perquè es mantingui l'equilibri, almenys un equilibri inestable i transitori, però equilibri al fi del Pressupost municipal? Jo m'atreveria a demanar de l'amabilitat del senyor Conseller Delegat que, amb objecte de deixar liquidar aquest aspecte, podríem parlar-ne un moment, abans d'entrar en el fons del vot particular. En cas contrari, jo continuaré en la defensa del mateix.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller Delegat.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Senyors Diputats: Jo no puc menys al començar la meua intervenció mostrant la meua estranyesa per la forma com el senyor Vidal i Guardiola ha iniciat el debat d'aquesta tarda. Jo he de creure que avui hem vist dos exemples de l'excés que en la seva intenció combativa porten els senyors de Lliga Catalana en tractar de les qüestions de Govern. Hem vist primer una pregunta convertida en interpellació, i hem vist ara una cosa que en realitat és una interpellació venir a interferir-se, a empaltar-se, enmig d'un debat que no té relació amb això. Perquè nosaltres, senyor Vidal i Guardiola, en un cas com aquest el menys que podríem fer seria contestar amb armes iguals a les que té la V. S., perquè la V. S. ha vingut amb el Decret a les mans, i jo he hagut de venir aquí a base d'estar sotmès a una veritable interpellació, sense portar ni el Decret ni tots els antecedents. Jo he de fer notar abans que tot, que això s'aparta de les normes parlamentàries. Per altra banda, jo crec, que per més que el senyor Vidal i Guardiola s'esforci cercant interpretacions una mica hermètiques del Decret, aquest no haurà arribat ni a convèncer a cap Diputat ni a convèncer als que llegeixin la seva intervenció, ni a l'opinió pública, de què hi pugui haver cap infracció en aquest Decret. Jo, primer de tot, he de fer un advertiment. Jo lamento molt, d'una manera extraordinària, haver d'estar subjecte altre vegada a les reconvençions del senyor Vallès i Pujals, però és que jo he de dir que aquest Decret en les seves línies generals, fora aquells petits detalls que fan referència al que és una circumstància concreta d'aquest cas, és repetició gairebé exacte, del Decret en el qual es donaren les autoritzacions de l'Ajuntament en el qual hi havia com a Tinent d'Alcalde de Finances el senyor Mainés. I no es vaigi a dir que sempre porto coses antigues, però és que a mi m'ha de causar una sorpresa extraordinària que es vingui a utilitzar com a arma polèmica, coses que quan estan fetes per correligionaris de les VV. SS. mereixen tots els elogis i que en canvi, quan són autoritzades per nosaltres, mereixen totes les censures. (*Rumors d'aprovació en la Majoria.*) Almenys hi hauria d'haver aquella pro-

bitat polèmica de veure i de reconèixer que, efectivament, si nosaltres trobem dolent això que s'ha fet ara, trobéssim dolent allò que s'havia fet abans. I no solament en el punt del Decret, sinó en el punt de la nivellació. Es parla de què aquí es subjecten unes autoritzacions a venir. Jo ja vaig dir el dia anterior que en acabar la discussió diria quina era la posició del Govern en aquest assumpte, i per tant si parlò no serà perquè el senyor Vidal i Guardiola, amb les seves paraules d'avui hagi aconseguit l'èxit de fer-me parlar. Però jo he de dir que en aquell Decret, en autoritzar-se aquell Pressupost, es condicionava l'efectivitat d'aquella partida de 21 milions de pessetes a l'autorització que havia de venir, i que es començà a parlar ja el mes de febrer, no ara al cap de pocs dies, i que encara en el mes de maig es retalla a base d'aquelles subvencions que havia de donar l'Estat. De manera que ens trobem que en aquest cas d'ajornament, de possible desnivellació en el Pressupost, era molt més llarg i mol més ajornat en aquell que en conferències públiques s'ha dit que tot havia anat com una seda, que no en aquest cas nostre. Per altra part, només ara per a donar al senyor Vidal i Guardiola les explicacions que demanava, jo he de dir que nosaltres considerem que des del moment en què es diu que ha de venir l'autorització al Parlament, quan es subjecte la condicionabilitat de l'aprovació del Pressupost al que el Parlament determini, de cap de les maneres pot haver un desprestigi o una manca de consideració pel Parlament; si precisament el que es diu allà és que està fet condicionalment a reserva del què el Parlament acordi, em sembla que veritablement estem dintre no sols del que està establert per la Llei, sinó del que la consideració del Parlament mereix, consideració que per altra banda no tenia més camí que donar-li perquè en el cas de què no ho haguéssim fet aleshores, ens haguéssim posat fora de la Llei.

Al senyor Vidal i Guardiola, que ha llegit el text del Decret, encara que l'ha volgut retorçar en l'interpretació, jo l'invito a què el llegeixi si vol cinc vegades, si vol dotze vegades més, i no podrà de cap manera donar la sensació als que vulguin llegir-lo desapassionadament, que ell preté, doncs en dir que en idèntiques condicions i fetes totes les reserves, no pot haver aquesta infracció ni aquesta manca de consideració al Parlament.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola per a referir-se al vot particular.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Dues paraules de cortesia. De les paraules del senyor Conseller Delegat m'interessa recollir el següent: En primer lloc jo ofereixo les meves excuses al senyor Conseller Delegat i li dic que he fet aquesta observació sobre el seu Decret aprovatori del Pressupost de l'Ajuntament de Barcelona, com un incident de la discussió de les autoritzacions. Suposava implícitament, i si en això hi ha error ja li he dit que li ofereixo les meves excuses, que tindria tant a la memòria aquest Decret que inclús sense tenir-lo a la vista podria discutir-lo. No he fet mai de plantejar una pregunta o una interpel-

lació sense previ avís, ni he de fer-ho en el successiu. Però quant al fons, jo li diré el senyor Conseller Delegat, dues coses: la primera és la de què de les seves darreres manifestacions jo en desprenç, si no les he entès malament, que les Ordenances acompanyatòries del Pressupost en tot el que es refereix o el que necessita per a poder regir les autoritzacions que estan pendents d'aprovar pel Parlament, no s'entenen encara aprovades.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Induplicable.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Perfectament, aquesta declaració categòrica potser és un criteri personal que sotmeto al de la V. S., però potser hauria estat més clara que no el text que jo he llegit. I en quan a si aquesta aprovació en aquesta forma pos clara — ara molt més clara després de les paraules de la V. S. — es sembla o na es sembla en anteriors Decrets, a anteriors autoritzacions, jo senyor Conseller Delegat, només he de dir-li que una cosa, i és que al nostre entendre els temps varien. Nosaltres som uns catalans autònims, com no ho érem l'any 30, com no ho érem als primers de l'any 31; nosaltres hem volgut l'autonomia per a fer les coses bé, per a fer les coses millor. Si cada vegada que nosaltres proposem fer una cosa bé, sens retreu un xemeple d'abans de l'autonomia, ¿aleshores per què l'hem demanat si estem ja lligats pels mals exemples anteriors?

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Així reconeixeu que ho feieu malament aleshores. (*Rialles en la Majoria.*)

El Sr. CASANOVES: Reconeixeu que es feia malament abans, i ho fèieu vosaltres!

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: De manera que, d'acord amb la Presidència, vaig a defensar el vot particular, i en començar a defensar aquest vot particular, he de complir un deute d'honor que tinc amb el senyor Farreres. Nosaltres donem una gran importància a les xifres en les discussions d'aquestes matèries. Nosaltres tinguérem un petit diàleg, amb tota la cordialitat que és habitual entre nosaltres, sobre si havíem demostrat o no què el Pressupost aprovat per l'Ajuntament de Barcelona i que nosaltres anàvem a aprovar aquí, indirectament en donar unes autoritzacions sense les quals aquest Pressupost aniria molt coix, si aquest Pressupost havia estat aprovat sobre la base d'una veritable nivellació. Jo vaig afirmar que no, i vaig dir que no éstant nivellat, tots aquestes impostos quantiosíssims que anàvem a votar, no servirien per a sanejar les finances de Barcelona, sinó que anirien a parar al pou sense fons de les disbauxes municipals. El senyor Farreres va dir que no ho havia demostrat. Jo, per no molestar a la Cambra, he redactat una curta nota, que lliuraré als taquígrafs perquè consti al DIARI DE SESSIONS, explicativa del per què jo vaig afirmar i torno a afirmar avui, que el déficit municipal, perquè hi ha molts reconcs que inclús els que hem estat sagristans ja tenim oblidats, hi ha molts reconcs en què poden amagar-se — parlo de missa, senyor Farreres.

El Sr. FARRERES I DURAN: Jo només he estat escolà. (*Rialles.*)

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Hi ha altres reconcs en els quals es pot també amagar algun déficit, i dels quals jo no parlo, però anem a les xifres grans que el senyor Farreres em digué que jo no havia demostrat, i són tan clares que les he formulat en una nota, i en donaré solament el resum.

Les partides de 20 per 100 en el producte de contribució urbana i territorial i 32 per 100 sobre la industrial, han rendit en 1932, segons dades que l'Ajuntament de Barcelona ha tramès oficialment al Parlament a petició nostra, 12.659,000 pessetes. I afegeixo, per a tancar la porta a totes les al·lusions, un 10 per 100, que és un 5 per 100, per a la participació de resultes que pugui correspondre a aquesta partida, i el 5 per 100 que torna a l'Estat per premi de recaptació, o sigui 1.265,000 pessetes. Total de recaptació, augmentant ja aquestes partides, 13.924,000 pessetes. Consignació per a 1933. He d'advertir dues coses: primera, que en relació a aquestes partides no hi ha cap reforma legal de la que es despréngui un gran augment, perquè aleshores el meu argument cauria per terra; no hi ha tampoc cap modificació, important ni petita, en les bases tributàries, que tenen un desenvolupament molt normal, en certes partides, la industrial, amb tendència a la baixa. Però això ho deixo. Doncs, tenint en compte tots aquests factors, una recaptació de 13.924,000 pessetes es transforma en una previsió per a 1933 de 16.947,000 pessetes, o sigui una inflació, jo havia dit d'una mica més de 2.500,000 pessetes, en una inflació mínima de 3.022,000 pessetes.

Cementiris. (*Rialles.*) A cementiris és molt gran la inflació que s'ha fet i val la pena de comentar-la. En 1933 es recaptaren 1.584,000 pessetes, que, afegint-hi encara el 5 per 100 de Resultes, dona 1.663,000 pessetes. L'Ajuntament, sense necessitat d'autorització parlamentària, això és cosa d'ell, ha augmentat les tarifes, i jo he fet, ha estat un treball una mica penós, però he fet compulsar les tarifes de l'any 32 amb les aprovades pel 33, i hi trobo dues coses, i de coses insignificants, en què la tarifa s'ha augmentat un 80 per 100. La majoria dels augments són del 30 per 100; el promig no arriba en cap cas al 50 per 100, està molt per sota; jo admeto el 50 per 100. Com que aquestes tarifes s'han aprovat ara i comencen a regir el 1.er d'abril, l'augment, en realitat, en lloc del 50 per 100 és del 37'5 per 100. Amb aquest augment ens trobem amb què com a màxim es pot recaptar 2.287,000 pessetes, i l'Ajuntament preveu 3.311,000 pessetes, amb la inflació d'1 milió de pessetes, que jo vaig indicar.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Deuen comptar amb una epidèmia.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Altres partides, en les que hi ha una desproporció evident i injustificada entre la recaptació del 1932 i la previsió per al 1933, i jo torno a advertir que l'Estatut municipal, que és llei de Catalunya, ordena a l'Ajuntament quan formula els Pressupostos, i ordena al Delegat d'Hisenda, avui Conseller Delegat de Finances de la Generalitat, que comprovi si això s'ha complert, ordeni que les provisions d'ingressos, si no han tingut lloc circumstàncies

especials que allí s'enumeren, que els càlculs d'ingressos s'han de fer sobre la base dels rendiments de l'any anterior. Jo, sense comentaris diré: En la Inspecció de Proveïment, article 7.º, recaptació, 717,000 pessetes; previsió per aquest any, 1 milió; inflació, 283,000 pessetes.

Matrícules per a Escoles, de què havíem parlat l'altre dia i que dóna lloc a un petit comentari del senyor Conseller de Cultura. Recaptació d'Escoles en 1932, 33,290 pessetes; previsió per a 1933, 413,000. Però adverteixo que la major part dels Grups Escolars que s'obren i dels quals parlava, com a base d'aquest augment de recaptació, són grups destinats a ensenyament primari, en els quals constitucionalment l'ensenyament ha d'ésser gratuït, de manera que aquesta inflació està absolutament sense base.

Quioscos de primera classe. Recaptació del 1932, 354,000 ptes.; consignació 1933, 500,000, advertint que l'Ajuntament es veu constantment obligat a revisar els tipus d'arrendament de quioscos amb baixa.

Aquestes partides, i solament aquestes partides, sumen una inflació, crec difícil de negar, de 4.854,000 pessetes. Si afegim aquelles cèlebres 500,000 pessetes d'entrada al recinte de l'Exposició, tenint en compte que han d'ésser netes, perquè hi ha moltes vegades que l'Ajuntament contracta amb determinades persones o entitats festes en l'Exposició, i aleshores els dóna l'entrada, i l'Ajuntament solament percep una petita participació, les entrades directes estan estimades en 500,000 pessetes, i, evidentment, no arribarem a la cinquena...

El Sr. FARRERES I DURAN: Ja l'hem passada i tot.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: No feu broma, perquè l'any passat es recaptaren 52,000 pessetes, de manera que en això també hi ha una inflació de 448,000 pessetes. De manera que jo en aquesta nota, que era un deute d'honor envers el senyor Farreres per a demostrar que quan nosaltres fem afirmacions d'aquestes, les fem amb tota seriositat i solament demanem en correspondència que se'ns prengui de la mateixa manera, aquesta nota la lliuraré al DIARI DE SESSIONS.

El Sr. PRESIDENT: A la Mesa.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: A la Mesa, mestressa de tot, inclús del DIARI DE SESSIONS, perquè tingui l'amabilitat, si ho estima convenient, de fer-ho constar.

El Sr. PRESIDENT: Es publicarà.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: I ara, liquidades aquestes qüestions prèvies, anem al primer vot particular, que es refereix a l'elevació del 2 al 4 per 100 del tipus de participació en els ingressos de les empreses explotadores de serveis públics, la qual participació fa referència als drets i taxes per aprofitaments especials a la via pública.

El nostre vot particular diu en la part que en diem dispositiva, si el Parlament ho acceptés, que s'acorda ajornar la concessió de l'autorització sol·licitada per l'Ajuntament de Barcelona, fins i tant que, una vegada estudiada la situació de totes les empreses de serveis públics afectades pel nou recàrrec, presenti un estudi demostratiu de la possibilitat d'aplicar el

recàrrec extraordinari sense desigualtats irritants i sense ocasionar danys irreparables a l'economia catalana. Potser per la nostra inhabilitat, o millor dit per la meua inhabilitat, car he de parlar personalment, per la meua manca d'experiència, aquest vot particular ha vingut redactat així. Nosaltres podíem haver proposat que es donés a l'Ajuntament de Barcelona l'autorització que l'Ajuntament demana, però que es tingui en compte el criteri del Parlament, de què es debia aplicar aquest augment de tarifes tenint en compte les observacions que nosaltres fem en aquest vot particular. I crec jo, senyors del Govern i senyors de la Comissió, que aquestes observacions mereixien ésser tingudes degudament en compte en la forma que nosaltres diem i en aquella altra forma de què ja em parlat en algunes ocasions, o sigui en la forma de caràcter general; i per això, en aquest com en els restants vots particulars, nosaltres no ens limitem, perquè en aquest cas no ens satisfan plenament, les paraules. Nosaltres volem que es tinguin en compte les raons de les nostres observacions. Aquí es fa un augment del 2 al 4 per 100 sobre el producte brut de les empreses de serveis públics, i jo voldria demanar al senyor President de la Comissió o al representant de la mateixa que hagi de contestar-me si s'ha determinat sobre dues coses: Primera, sobre si aquest recàrrec del 2 al 4 per 100 s'aplicarà per igual a totes les empreses de serveis públics. Segona, si és un recàrrec que ha de presentar una càrrega sobre els beneficis que es fan, i nosaltres hem de dir que no sabem si se'n fan de beneficis, o que és possible que algunes empreses no en facin, o si ha d'ésser un recàrrec que en definitiva augmenti el preu d'aquests serveis que no sabem si la Comissió estima que són baixos. Nosaltres creiem que aquestes dues preguntes s'han de contestar amb una negativa, és a dir, que l'Ajuntament no té manera d'aplicar l'augment a totes les empreses de serveis públics per l'existència de lleis que han de complir, de contractes que hem de complir en relació amb diverses d'elles. I en quant al segon, jo sospito que l'Ajuntament de Barcelona no ha pres les mesures necessàries per a donar una bona repercussió a aquests recàrrecs, i per tant, el que vindrà serà o una desorganització en les empreses de serveis públics que impedirà millores en aquests serveis o un recàrrec general en el preu de serveis públics, que probablement serà un recàrrec molt superior a la part líquida que l'Ajuntament percebeix. Jo pregaria al Govern o a la Comissió que ens aclarís aquests punts, perquè si els esclareix convenientment podem avançar molt més de pressa en la discussió d'aquests vots particulars.

El Sr. PRESIDENT: La Presidència fa present al senyor Vidal i Guardiola que si evidentment sent el desig d'avançar en la discussió, no ha d'ajuntar tants vots particulars i no ha de voler ordenar la discussió, fent primerament unes preguntes perquè li siguin contestades i a continuació fer-ne unes altres i demanar contestació i després d'altres i establir una polèmica a cada moment. Ja procurarà la Presidència que s'avenci en la discussió dels vots particulars, i a aquest fi n'hi ha prou amb què es compleixi el Reglament, tota vegada que segons aquest els vots particulars sols els pot defensar un senyor Diputat, i encara dintre d'un temps limitat pel mateix Reglament. Així, doncs, després de la intervenció de la V. S., senyor Vidal i Guardiola, li contestarà un Di-

putat de la Comissió. La V. S. rectificarà i passarem a discutir altre vot particular.

El Sr. FARRERES I DURAN: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Farreres i Duran, per la Comissió.

El Sr. FARRERES I DURAN: Senyors Diputats: En aquesta ocasió he de començar per agrair al senyor Vidal i Guardiola la gentilesa que ha tingut al final de la seva intervenció de fer-nos unes preguntes i donar-nos ell mateix la resposta. Certament, que si cada vegada que la V. S. intervé, fes el mateix que ha fet en aquesta ocasió, avançaríem molt en la discussió, segons tots desitgem i molt significadament la V. S. a judicar per les vostres mateixes paraules. La V. S. quan ha parlat de si es podien augmentar en aquests serveis públics que vénen gravats les tarifes vigents ja ha contestat la V. S. que les companyies no ho podien fer sense especials autoritzacions.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: No he dit això. Ho nego.

El Sr. FARRERES I DURAN: Sí; ho ha dit. I més a més ha afegit la V. S. que hi haurien desigualtats irritants per a l'aplicació d'aquests augments entre unes i altres empreses. I jo, per a tranquil·litzar la V. S. li diré que si aquestes desigualtats, si existeixen són totes elles recorregudes ja per l'Ajuntament de Barcelona. Per tant, volem dir que no acceptem que unes empreses en virtut d'acords determinats deixin de pagar aquests impostos que planteja l'Ajuntament de Barcelona, mentre aquests impostos es refereixin a les utilitats que aquestes empreses tenen per serveis prestats a Barcelona, que en definitiva paguen els ciutadans de Barcelona. A més, he de senyalar a la V. S., i em consta que la V. S. ho sap molt bé, tant com jo, que moltes empreses han augmentat les seves tarifes de serveis en una proporció que els hi dona marge superior, no per aquest augment, sinó per augments molt més elevats. Breument, citarem un exemple que servirà de mostra: El servei d'autoòmnibus d'un mes a aquesta part ha començat a augmentar les tarifes dels seus serveis en una sèrie de línies dintre de Barcelona, abans que ningú parlés de cap impost d'aquests; i no és just que l'Ajuntament de Barcelona es vegi privat de participar d'aquest augment que en definitiva paguen els ciutadans de Barcelona. Les companyies de serveis públics es beneficien dels serveis que presten a la ciutat; per tant, els ingressos són d'ordre purament municipal, i en aquestes condicions la cosa està ben clara, o sigui que la ciutat és la que primerament ha de concedir una part dels ingressos que paguen els ciutadans de Barcelona. És que pretén la V. S. que no paguin les empreses? Així sembla, perquè en l'ordre expositiu dels vots particulars, ens trobem que per uns no volen que paguin les empreses; per altres, que no paguin els propietaris; per altres, que no paguin els comerciants; per altres, que no paguin els industrials. Qui ha de pagar, aleshores? Voleu sentar la teoria demagògica de no pagar? Sembla que això ho volem ara, quan governen les esquerres, o sigui que quan governen les esquerres és precis que totes les coses vagin pel principi o

pel camí de no pagar, i quan governin les dretes, ah! aleshores és obligatori el pagar, a fi que hi hagi disciplina i ordre social. Però, seryors, s'ha d'invocar sempre el mateix principi! Jo esperava que la V. S. en la seva intervenció diria una cosa que encara no ha dit, si bé s'ha de tenir en compte que la V. S. ha entrat ha discutir el Pressupost de l'Ajuntament de Barcelona i més de les tres quartes parts de temps ho ha invertit en aquest tema. Deia en el vot particular, que no guarden relació els articles 1.er, 6.º i 7.º de l'Ordenança número 4. I la V. S. que té tan a mà el demanar informacions de caràcter municipal, segons ha demostrat avui, al fer el càlcul corresponent ens ha dit que s'havia fet així.

Aleshores es podria fer un càlcul també, i aquest, ja quan més aproximat es fes, trobaríem que arribant a una relació de coeficients respectius, trobaríem primerament la relació entre aquests tres apartats de l'Ordenança número 4, i naturalment ens trobaríem amb què aquesta relació i proporció fóra matemàtica. I evidentment que la V. S. té elements per a fer-ho, però celebro que no ho hagi fet.

La V. S. sembla, com que té molt d'interès en que jo em deixi portar a discutir purament i simplement el Pressupost de Barcelona, la partida tal, i l'altra partida del Pressupost de l'Ajuntament de Barcelona, i en aquestes condicions, la V. S., naturalment, no li resta temps per a discutir els vots particulars tal i com vénen redactats. El millor fóra que en successives intervencions no s'involucrés més el Pressupost de Barcelona. En aquest Pressupost, la V. S. ha parlat de dates de partides i jo no puc seguir-lo en aquest terreny; però vull significar d'una vagada amb el desig de no haver d'insistir, vull significar d'una vegada per sempre, que de poc serveix l'afirmació més o menys gratuïta de dir: «Jo estimo que la partida aquesta no arribarà a tal xifra per unes raons yue em servo.» Afirmacions d'aquesta mena serveixen de poc, perquè nosaltres hi podríem oposar afirmacions gratuïtes i fins afirmacions fonamentades de què tot és el revés del que afirma a la V. S. El prestigi del Parlament, senyor Vidal i Guardiola, ens obliga a no fer jocs de paraules, a fugir d'afirmacions que no siguin ben fonamentades, i el nostre deure és argumentar en cada cas, aportant al debat la demostració dels fets sempre que sigui possible. Al final de l'exercici que va a començar l'Ajuntament de Barcelona, encara tindrà ocasió de demostrar a la V. S. amb fets, amb unes liquidacions, com realment ara es comença el que no s'havia començat mai: anar a un Pressupost d'anivellació, i és precisament per això que li dona el seu ajut aquest Parlament.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola, per a rectificar.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Senyors Diputats: El meu company de Comissió senyor Farreres i Duran, que escolto sempre amb molt de gust...

El Sr. FARRERES I DURAN: Comparteixo aquest gust.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: ...ha de permetre'm que li digui que nosaltres quan discutim aquest problema que té aspectes tant i tant difícils, i sobretot pels que hauran de pagar els augments

que nosaltres anem a autoritzar, sempre fem variacions sobre un mateix tema.

Jo recordava, senyor Farreres. l'altre dia de festa això, i he de dir-li que amb la meua antiga afició a la música, que si és possible s'ha refermat aquí pel bon exemple del nostre company senyor Fontbernat, escoltant l'altre dia les Sonates de Beethoven, i pensava amb el senyor Farreres i em deia: Aquí, aquestes tan romàntiques creacions, són temes amb variacions, però el nostre gran amic i company de Comissió senyor Farreres ha fet quelcom més gran que Beethoven: ha fet variacions sense tema. Perquè nosaltres ens trobem amb què el nostre paper d'oposició en aquest Parlament ens obliga a advertir...

El Sr. FARRERES I DURAN: Això és la Fuga de Bach.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: ...que aquests ingressos estan injustificats.

Com que jo no podia admetre el que la discussió es mantingués en aquest terreny del sí o del no, he lliurat una nota a la Presidència per a la seva publicitat al DIARI DE SESSIONS, per tal que tothom pugui jutjar, la premsa i el poble, si les meves afirmacions són fonamentades o bé si ho són les del senyor Farreres i Duran. I anem allò del vot particular. Si he donat a les meves paraules el to de pregunta, ho he fet per a abreujar, per a veure si apreníem a ésser breus, però no per a molestar al senyor Farreres i Duran. Les preguntes que jo he fet no han estat més que reproduir el del vot particular i les he limitat a dues qüestions fonamentals. Per una banda he dit, i el senyor Farreres i Duran m'ha donat la raó, que avui aquest recàrrec no es podia aplicar amb el caràcter de generalitat, perquè hi havia lleis i contractes que feien referència a algunes de les empreses afectades i que l'Ajuntament de Barcelona havia reconegut. I jo dic, si és cert que una part de les empreses estan en aquest cas fins que es resolguin els recursos — i m'agradaria saber qui els ha de fallar —. I mentre no es fallin aquests recursos també hauria de preguntar si serà just que en lloc d'aplicar un recàrrec a totes les empreses de Serveis públics, solament s'apliqui a una o dues, quedant les altres exemptes. Jo em conformaria amb què si la redacció és deficient s'hi posessin les paraules del senyor Farreres a la part dispositiva del nostre vot particular, és a dir, que el dia que es pogués aplicar amb caràcter general aquest recàrrec, s'apliqués, però mentrestant no s'apliqui.

Una altra observació que he de fer és que aquest recàrrec que el senyor Farreres ha reconegut que solament es pot aplicar d'una manera parcial, perjudicarà la situació de les empreses, perquè com que no queda ben clar que pugui repercutir en les tarifes, i si abans s'ha entès que jo deia que això suposava una autorització especial per a les empreses per tal d'autoritzar unes tarifes, confesso que m'he equivocat, que no és això el que volia dir, ja que la major part de les empreses de Serveis públics de Barcelona tenen una llibertat absoluta en llurs tarifes i no necessiten d'autoritzacions. I no vull referir-me a casos concrets, com per exemple aquell al qual es referia el senyor Farreres i Duran, en dir que hi havia una empresa de Serveis públics que havia augmentat les tarifes per la seva pròpia voluntat.

El Sr. FARRERES I DURAN: Amb autorització.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: De qui?

El Sr. FARRERES I DURAN: De qui pot donar-la.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Jo admeto la interrupció del senyor Farreres i espero l'afirmació concreta.

El Sr. FARRERES I DURAN: Quina afirmació?

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: La debía donar Xang-Hai-Shec, perquè ningú de Barcelona no ha pogut pas donar-la.

El Sr. FARRERES I DURAN: Qui tenia facultats per a fer-ho... ja n'anirem parlant.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Jo demano que constin aquestes paraules i que cadascú quedi amb la seva responsabilitat. Repeteixo, doncs, que existint els augments i no podent repercutir en les tarifes, sols es conseguirà perjudicar els serveis públics de Barcelona, en deprimint dels ciutadans.

Altrament, l'Ajuntament de Barcelona estima que recaptarà 1 milió de pessetes pels ingressos que efectuin els afectats per aquests serveis, i jo asseguro que aquesta recaptació és impossible, perquè si jo preguntés al senyor Farreres com s'obtidrà aquest milió de pessetes, em figuro que el senyor Farreres es trobaria en una situació difícil per a contestar-me.

El Sr. FARRERES I DURAN: Demano per parlar i rectificar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Farreres i Duran.

El Sr. FARRERES I DURAN: Solament desitjo dir dues paraules, per a posar de manifest que els augments que s'han assenyalat com un perill sobre determinades tarifes, pot quedar ben tranquil·la la V. S. ja que tals tarifes no poden ésser augmentades sense l'autorització corresponent.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: De qui?

El Sr. FARRERES I DURAN: Ja ho he contestat amb una interrupció. I aquesta autorització seria donada si fos justificada, però com que l'augment no seria justificat poden estar tranquils els ciutadans de Barcelona perquè nosaltres afirmem des d'aquí que aquests augments no vindran per aquesta causa. I aclarit això, podria dir a la V. S. que altres empreses podrien assenyalarse i dia vindrà en què el Parlament estudiï el funcionament de molts detalls, ja que és evident que en més d'un cas no contribueixen en la proporció dels beneficis que els hi procuren els ingressos que aconsegueixen a la nostra ciutat. Però no vull entrar en aquest terreny, perquè seria també desenfocar la qüestió. Limitant-me al vot particular, he de dir a la V. S. que el que ve fent amb les seves intervencions no és pas contestar-me d'una manera categòrica. Recordeu que jo he demostrat que entre els articles 6.º i 7.º de l'Ordenança número 4 hi havia una redacció concreta que no correspon amb la del vot particular, i encara que en la seva intervenció la V. S. es dona compte de la rel·liscada, no ha aconseguit demostrar el contrari del que jo he afirmat.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Solament per a dir que això afecta...

El Sr. FARRERES I DURAN : Si sempre és l'últim de parlar la V. S., sempre semblarà que tingui raó.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Es que jo porto la responsabilitat de combatre el vot particular.

El Sr. FARRERES I DURAN : Jo porto la responsabilitat del dictamen.

El Sr. PRESIDENT : Els senyors Consellers i la Comissió tenen sempre l'última paraula.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Jo en tinc prou amb què consti ben clarament al DIARI DE SESSIONS, com hi constaran segurament, per l'habilitat dels senyors taquígrafs, les paraules del senyor Farreres i Duran, perquè quedi condemnat el vot del Parlament, si és contrari a aquest vot particular.

El Sr. PRESIDENT : ¿Es rebutja el vot particular? Resta rebutjat el vot particular, amb el vot a favor dels senyors de la Minoria de Lliga Catalana.

El Sr. PRESIDENT : Un altre vot particular.

Un Sr. SECRETARI : «Els infrascrits Diputats, Vocals de la Comissió de Finances, tenen l'honor de formular a l'article 2.ª, lletra b del Projecte de Llei d'autoritzacions a l'Ajuntament de Barcelona, el següent vot particular :

Que, donades la forta depressió del mercat de terrenys i la crisi de la construcció, l'escala acordada per l'Ajuntament de Barcelona, termini en 5 per 1000 en lloc de terminar en 6,5 per 1000.

Parlament de Catalunya, 4 d'abril del 1933. — Vidal i Guardiola, J. M. Tallada i Rovira i Roure.»

El Sr. TALLADA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Tallada.

El Sr. TALLADA : El vot particular que s'acaba de llegir es refereix a l'apartat B de l'article 2.^a del Projecte d'Autoritzacions. Aquest apartat B, com recordaran les VV. SS., diu : «Per a poder elevar l'impost dels solars sense edificar fins al 6'50 per 1,000 de llur valor en venda, establint-se una escala que anirà des del 3 per 1,000 fins al 6'50 per 1,000.»

Aquest arbitri existia ja en els Pressupostos de l'Ajuntament de Barcelona ; ara que, en lloc de tenir una escala graduada, tenia un tipus únic del 5 per 1,000, i ara es substitueix aquest tipus únic pel 5 i mig, per una escala que comença amb el 3 i acaba amb el 6 i mig, d'acord amb els preus per pam quadrat que tinguin els terrenys per edificar a Barcelona. De moment, es veu ja que l'Ajuntament comença amb aquell tipus de preu de venda dels terrenys superiors a 5 pessetes el pam, i la sola enunciació d'aquesta xifra ens indica ja com ha augmentat aquella tributació. L'augment de tarifa d'aquest arbitri ja existent avui dia, agafarà o carregarà a gran part de la propietat de la nostra ciutat.

L'arbitri sobre solars es va introduir en la legislació tributària espanyola en la Llei de substitució de l'impost de consums de l'any 1911. Era un dels arbitris amb els quals s'anava a suplir els dèficits que es produïssin en els Pressupostos de l'Ajuntament a conseqüència de la supressió de l'impost de consums. Aquest arbitri, en la idea del seu autor — i no hi ha més que saber que era el senyor Canalejas per fer-se'n perfectament càrrec — era un arbitri que no tenia una tendència tributària d'obtenir una recaptació d'ell mateix ; era més aviat un arbitri d'aquests que

en podem dir de tendència social ; va fer-se per a influir sobre la propietat dels terrenys per a edificar en les grans ciutats, perquè carregant-se la tributació, edificuessin i vinguessin a solucionar el problema de l'habitatge, i vinguessin per altre costat a atacar aquell problema que l'impost de la supervàlua atacà per altres procediments. Eren aquells moments uns moments en els quals, en la teoria i en la pràctica, predominaven certes concepcions de caràcter social en la imposició dels terrenys, era quan encara durava la influència de les idees d'Henry George, quan Lloid George feia pocs anys havia aplicat en els impostos generals anglesos alguna d'aquestes idees, quan els «Boden Reformers» alemanys exercien la més intensa campanya dintre aquestes directrius. Posat en aquells moments, aquest arbitri tenia una finalitat de caràcter social ; però les coses han variat des d'aleshores tant en el terreny de la teoria com en el de la pràctica. Hi hagué una època en la qual les ciutats creixien extraordinàriament, creixien rapidíssimament i l'augment dels terrenys en les zones centrals arribava a adquirir proporcions d'una velocitat extraordinària. Això ha passat ja ; no solament en el moment actual, sinó abans de què esclatés en el món la crisi econòmica, ja l'augment de preu dels terrenys en les ciutats no anava seguint aquest ritme tan accelerat que seguí quan aquelles teories, les conseqüències de les quals ara es tocaven. La gent havia anat adquirint afició a viure en el camp, als voltants de la ciutat, influïda indubtablement pel desenrotllament extraordinari en extensió i en velocitat dels sistemes de locomoció, principalment dels metroulitsans, dels autoòmnibus, etc. L'augment de preu dels terrenys ja no tenia aque- acceleració d'anys anteriors. Si això ja passava abans de la crisi econòmica actual, ¿creieu que l'arbitri aquest podrà tenir cap finalitat d'aquestes que es perseguien amb la seva implantació ? ¿Creieu que es construirà ni una sola casa més perquè els propietaris vegin augmentada la tarifa d'aquest arbitri ?

Es pren per base de la tributació el preu en venda dels solars, i aquest preu en venda, en els moments actuals de depressió del mercat de tots els valors i un d'aquests valors és de les terres, serà una idea completament artificial, perquè no sabem quin valor poden tenir els terrenys, quan no solament és molt difícil poder-los vendre per aquelles teories, sinó que, en molts casos, es troben dificultats, inclús per a tenir sobre d'ells una hipoteca.

D'aquí que nosaltres que potser en altres èpoques, en altres circumstàncies, seríem partidaris d'aquest arbitri, i no faríem cap mena d'oposició a què es recarregués de la manera que es fa en aquest Projecte l'arbitri sobre solars, en els moments actuals, en què existeix aquesta depressió en els terrenys, en què existeixen tan grans dificultats per a la venda dels mateixos, inclús per constituir sobre els mateixos hipoteques, és pel que hem de mostrar la nostra oposició a aquesta elevació de les tarifes ; tant més quant la Generalitat, en virtut de l'Estatut Provincial, de l'article 235, té facultat per recarregar en un 100 per 100 l'arbitri aquest municipal dels solars i en

els Pressupostos de la Generalitat s'hi fixa una suma d'1 milió de pessetes, que, tenint en compte la situació dels diversos Ajuntaments de Catalunya, pot dir-se ja des d'ara que recarrega principalment sobre els propietaris de solars d'aquí Barcelona. Fins ara la Generalitat, o la Diputació anteriorment, no havia fet ús d'aquesta autorització, però ja en aquest any s'ha intentat, s'ha començat a cobrar les quotes corresponents a l'any 30, i, com suposem que també es cobraran les quotes l'any 33, els propietaris de solars en aquest any de màxima crisi i màxima depreciació de la propietat urbana, hauran de pagar la quota corresponent al 1930 i al 1933, de la Generalitat, i la quota corresponent a l'Ajuntament. Com que és de suposar que la Generalitat farà ús d'aquesta facultat que li dona l'article 235 de cobrar el 100 per 100 del recàrrec, en venir agreujat l'arbitri per part de l'Ajuntament vindrà agreujada també la càrrega aquella per l'impost que cobra la Generalitat, en sofrirà la propietat dels solars.

És per totes aquestes raons que nosaltres ens oposem, en virtut d'aquest vot particular, a què siguin recarregats els tipus que ja regien actualment a Barcelona en l'impost sobre solars.

El Sr. FARRERES: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Farreres, per la Comissió, té la paraula.

El Sr. FARRERES: Naturalment, he de dir a la V. S., senyor Tallada, que en la base que es parla d'aquests impostos hi ha principi d'augment dels mateixos i per tant, quan la V. S. afirma que hi troba uns augments, nosaltres hem d'assenir i dir que efectivament hi ha aquests augments; però que es dona el cas que en el punt al qual s'ha formulat el vot particular que ara estem debatent com a conseqüència natural de l'augment hem anat establint una proporció. Abans, en virtut de les disposicions a què es referia la V. S., aquest impost tenia d'una manera automàtica el 5 per 100. Ara no; s'eleva per una banda fins el 6 i mig per 100 i per altra comença l'escala gradual amb el 3 per 100; de manera que s'estableix un principi més just i de tributació, per tal que paguin més aquells solars que estan situats en els millors llocs de la ciutat o, encara per aclarir-ho millor, no solament la situació dels solars en relació a l'àrea total de la ciutat, sinó que quan la ciutat, per una necessitat d'urbanització obri una via determinada, posarem la Diagonal per exemple, i els solars situats allí on hi ha ja el sistema de clavegueres fet, on hi ha l'enllumenat, on hi ha feta una sèrie de despeses municipals de cara a aquella urbanització, no ha de pagar el solar el mateix tant per cent de recàrrec per no ésser edificat que paga un solar que trobareu en aquelles barriades extremes de Barcelona, en les quals no hi ha encara paviment, on encara no hi ha il·luminació definitiva, on no s'han fet clavegueres, ni els altres serveis mínims que dona l'Ajuntament als ciutadans. Per tant no fem un augment, és potser l'únic cas — l'augment total del volum de recaptació sí que existeix —, que ha estat un augment proporcional en relació a aquells solars que estan avantatjosament situats dintre de Barcelona per tal que s'hi construeixi, i en canvi ve a desgravar aquells solars on avui

per avui ens hem de rendir a l'evidència que per moltes coses que es facin mentre no s'urbanitzi el sector no hi ha manera que siguin edificats. De manera que hem anat a establir una baixa de tributació per aquells solars que no hi ha manera d'edificar avui, que és antieconòmic edificar, i en canvi augmentem els solars que cal que siguin edificats, per aquelles raons que allegava la V. S. d'augmentar el treball en un moment d'atur forçós com l'actual i per tal que sigui precisament en aquelles zones on la ciutat ha fet unes despeses on es vagi a urbanitzar, perquè si no ens trobaríem amb la paradoxa de què en el moment que els capitals per les causes que no vull discutir aquí, causes alienes moltes vegades a l'ordre econòmic que tenen per factor un ordre polític, deixen d'edificar per fer més pavorosa la crisi, quan la ciutat ja s'ha gastat en aquell lloc tot el que s'havia gastat per urbanització. De manera que nosaltres sostenim la premisa que en aquest cas el volum d'ingressos serà major per un major criteri de justícia en el repartiment, fent una escala que va del 3 al 6 i mig per 100, mentre que abans era una cosa total del 5. Era abans que existia una desigualtat irritant. Ara s'estableix aquesta escala proporcional perquè tributin menys els terrenys que estan en pitjors condicions i en canvi tributin més els solars més ben situats. Per totes aquestes raons que he tingut el gust de manifestar a la Cambra, la Comissió manté el dictamen i prega que sigui rebutjat aquest vot particular.

El Sr. TALLADA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Tallada.

El Sr. TALLADA: Poques paraules per a rectificar. No he negat al senyor Farreres, no he pronunciat cap paraula en aquest sentit, que la forma d'establir una escala no sigui molt més científica i justa que no establir un únic tipus per tots els diversos valors dels terrenys. El que he afirmat i torno ara a repetir és que en aquest arbitri en el moment actual no s'hi pot buscar una intenció de caràcter social, que no donarà cap resultat en aquest sentit, que no es conseguirà disminuir l'atur forçós mitjançant la construcció de noves cases, perquè el que no es construeixi depèn de moltes altres circumstàncies i no de la voluntat del propietari d'esperar que el preu dels seus terrenys vagi augmentant. I en aquest aspecte el senyor Farreres ha confós dues coses completament diferents com són l'impost de solars i el de plusvàlua. És clar que s'apliquen a la mateixa cosa, però amb finalitat diferent. Que l'Ajuntament hagués volgut obtenir una part del benefici que té el propietari en virtut de les millores de l'Ajuntament, això pot fer-ho augmentant l'impost de la plusvàlua, però voler-ho fer mitjançant l'aplicació de l'arbitri sobre els solars, és cercar una cosa completament equivocada dintre la tècnica tributària que no vull creure que fos la intenció de l'Ajuntament. És més, dic al senyor Duran una cosa, i els fets desgraciadament crec que confirmaran les meves paraules; i és que precisament aquest arbitri sobre els solars en virtut de la repercussió que tenen uns arbitris sobre els altres, disminuirà la recaptació que obtingui per

plus vàlua l'Ajuntament en una xifra bastant considerable. De manera que estic segur que el que obtingui per un cantó ho perdrà per l'altre sense haver fet més que argumentar les dificultats en què es troba avui dia la propietat urbana a Barcelona.

El Sr. FARRERES I DURAN : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Farreres.

El Sr. FARRERES I DURAN : Dues paraules, per a dir al meu estimat amic senyor Tallada que no sé on ha vist la confusió que m'hagi pogut fer. Naturalment que no he volgut parlar de l'impost de plus vàlua perquè no se'n parla en aquest apartat, però vull dir com he dit ben clarament que una cosa és la situació dels solars dintre de la ciutat que no tots poden pagar per igual — i celebro que hagi coincidit amb què és millor una escala proporcional —, i per tant he de deixar de banda les profecies que la V. S. hagi pogut fer sobre els resultats finals, i m'he de limitar defensant aquesta sana teoria de l'escala, a deixar de banda aquest 5 per 100 unitari i defensar l'escala proporcional que nosaltres defensem i mantenim en el dictamen i prego a la Cambra que s'hi pronuncii.

El Sr. PRESIDENT : Es rebutja el vot particular? Resta rebutjat, amb el vot a favor de la Minoria de Lliga Catalana. Un altre vot particular.

Un Sr. SECRETARI : «Els infrascrits Diputats, Vocals de la Comissió de Finances, tenen l'honor de formular a l'article 2.ª, lletra b del Projecte de Llei d'autoritzacions a l'Ajuntament de Barcelona, el següent vot particular :

Que per no intensificar la forta crisi del mercat de terrenys i en la seguretat de què les circumstàncies no són propícies a fomentar la construcció a través d'una agravació de l'impost sobre els solars sense edificar,

Es declari la incompatibilitat entre l'augment de l'impost sobre els solars proposat per l'Ajuntament i el nou arbitri a què es refereix l'article 2.ª, lletra f.

Parlament de Catalunya, 4 d'abril del 1933. — Vidal i Guardiola, J. M. Tallada i Rovira i Roure.»

El Sr. TALLADA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Tallada.

El Sr. TALLADA : Aquest vot particular que fa referència també a l'augment d'arbitris continguts en l'apartat b de l'article 2.^a ve a fer remarcar la incompatibilitat que al nostre entendre ha d'existir amb un altre arbitri del qual parlarem després, o sigui el senyalat amb la lletra f en virtut del qual s'autoritza a l'Ajuntament per a establir un arbitri sobre els solars edificats o sense edificar d'import o'25 per 100 de llur valor en venda compatible amb la participació del 20 per 100 de la contribució urbana. Aquest arbitri b que combatem vindrà enormement agreujat per aquest altre arbitri nou que s'autoritza a l'Ajuntament de Barcelona, en virtut d'aquest Projecte de Llei que ve assenyalat per la lletra f. Recordaran les VV. SS. que l'article 386 de l'Estadut municipal que avui és Llei de la República,

diu : «Los Ayuntamientos cesionarios del 20 por 100 de la cuota de la contribución territorial riqueza urbana, podran transformar dicha contribución en un arbitrio sobre el valor de los solares estén o no edificados, ajustándose a los preceptos siguientes : Primero, en los que fuera establecido el arbitrio se reducirá en un 5 (o sigui un 20 per 100) los tipos de la cuota al tesoro de dicha contribución del Estado.» I així successivament. De manera que en virtut d'aquest article 386 de l'Estatut hi ha una elecció entre aquestes dues formes de tributació i aquí el que anem a fer és donar una autorització a l'Ajuntament perquè sense suprimir aquest 20 per 100 de recàrrec sobre urbana pugui posar aquest segon arbitri als solars edificats o sense edificar. No he de repetir — perquè ja que hem parlat aquí en termes musicals, estic prenent un moviment *presto* en les meves intervencions — la situació actual de la propietat urbana i per tant el greu de les càrregues que això representa. Segons estimació, es pot obtenir d'aquest arbitri 4 milions i mig de pessetes ; de manera que ajuntats aquests 4 milions i mig de pessetes al 1.300.000 pessetes que podrà obtenir la Generalitat i sobretot el que obtingui l'Ajuntament per l'arbitri de solars agreujats amb el recàrrec que representa la nova tarifa, agreuja veraderament i representa a més per la propietat urbana de Barcelona una càrrega difícil de suportar que ha d'agreujar la crisi actual i repercutir sobre el ram de construcció en disminuir la confiança i portar sentiments de pessimisme a aquestes classes posseïdores dels terrenys. És per això que nosaltres creiem que aquests dos articles han d'ésser completament incompatibles, i si s'aprova l'un, no es pot aprovar de cap de les maneres l'altre.

El Sr. FARRERES I DURAN : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Farreres i Duran.

El Sr. FARRERES I DURAN : També procuraré ésser tan breu com la V. S. En primer lloc, no puc veure la manera de declarar la incompatibilitat entre aquest article i el que acabem de discutir anteriorment, per la raó molt clara de què ja he dit primerament, de què ha quedat ben sentat que no hi havia tal augment en l'anterior. Si en el cas anterior hi hagués hagut augment...

El Sr. TALLADA : N'hi ha, perquè es passa del 5 al 6 i mig per 1.000.

El Sr. FARRERES I DURAN : Es tracta senzillament d'una escala progressiva ; es passa del que era unitari del 5 per 1.000 a una escala del 3 al 6 i mig per 1.000. Ho he dit potser excessivament, però ho repeteixo una vegada més. Per tant si allò no implica un augment no hi ha tal incompatibilitat.

Quant a la nota pessimista que assenyalava la V. S., no lamento haver-ho de dir, sinó que al contrari em plau haver de dir que per a nosaltres és una nota d'optimisme, perquè precisament en les hores d'ara en què estem travessant una situació difícil — tots ho reconeixem, certament — és d'un gran optimisme per a nosaltres veure que no és sobre la riquesa tancada, sinó més aviat sobre la riquesa productiva que es ve a fer el recàr-

rec, que en definitiva és un recàrrec lleu el tipus impositiu que nosaltres defensem per tal de què la situació de l'Ajuntament de Barcelona en aquest cas no vingui a millorar-se amb gravàmens damunt de les classes més necessitades, sinó damunt de les classes que poden acreditar una capacitat econòmica de contribució. I res més.

El Sr. TALLADA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Tallada, per a rectificar.

El Sr. TALLADA: Jo no comprenc com el senyor Farreres pot dir que no hi ha augment de càrrega.

El Sr. FARRERES I DURAN: En l'anterior.

El Sr. TALLADA: Sí, en l'anterior, quan passem d'una tarifa uniforme del 5 per 1,000 a una tarifa que comença amb el 3 per 1,000 i que arriba al 6 i mig per 1,000, i que per tant comprendrà una bona part dintre dels diversos tipus de l'escala dels terrenys de Barcelona, i quan l'Ajuntament de Barcelona en el seus Pressupostos porta ja un augment en la recaptació que suposen aquests tipus, indubtablement deu existir un augment de càrrega.

El que passa és — i aquest és un dels fonaments pels quals jo combato la coexistència d'aquests dos impostos — és que com ja vaig dir en una de les primeres intervencions, un sistema d'impostos no és una cosa inorgànica, una cosa que es pot augmentar per un costat o per altre, com si fos un cos deforme, amb un cap molt gran i uns braços molt petits, sinó que uns impostos han d'estar en relació amb els altres, perquè solament així les diverses formes de la riquesa són gravades en una proporcionalitat harmònica. I així el Decret que establia aquesta possibilitat de l'existència d'aquests impostos donava ja a triar entre una forma d'un recàrrec del 20 per 100 sobre urbana, i aquest arbitri sobre solars. En anar ara a aplicar tots dos arbitris i deixar aquesta opció que tenien els Ajuntaments segons l'Estatut, aleshores es contribueix a fer inharmoniu, a trencar l'estructura i harmonia del sistema d'impostos que aleshores s'havia edificat.

El Sr. PRESIDENT: ¿S'aprova el vot particular? (*Disconformitat en la Majoria.*) Resta rebutjat, amb els vots a favor dels Diputats de la Lliga Catalana. Hi ha un altre vot particular.

Un Sr. SECRETARI (*Llegeix.*): «Els infrascrits Diputats Vocals de la Comissió de Finances tenen l'honor de formular a l'article 2.ª, lletres d, e i h del Projecte de Llei d'autoritzacions a l'Ajuntament de Barcelona, el següent vot particular:

Que referint-se, en part, directament i indirectament les autoritzacions sollicitades per l'Ajuntament, segons les lletres d, e i h de l'article 2.ª del Projecte, a impostos de l'Estat, el que pot representar una col·lisió amb les Finances de l'Estat prohibida per l'Estatut de Catalunya.

Representant, a més a més, les propostes consignades en les lletres d, e i h una perillosa interferència entre les finances municipals i les futures finances de Catalunya, així com el conjunt de les finances catalanes i les finances generals, la càrrega de les quals pesa d'una manera molt dura sobre la indústria i el comerç de Catalunya,

Siguin denegades les autoritzacions de referència, a l'objecte de donar lloc a un estudi sistemàtic sobre el conjunt de les càrregues que per tots conceptes ha-

gin de pesar sobre la indústria i el comerç de Catalunya.

Parlament de Catalunya, 4 d'abril del 1933. — Vidal i Guardiola, J. M. Tallada i Rovira i Roure.»

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Senyors Diputats: En el nostre desig de facilitar la discussió i d'abreviar, hem refós en un, tres vots particulars que teníem preparats, i jo pregaré als senyors de la Comissió que continuant la discussió que tinguérem allà, recullin una observació que va semblar que en principi era grata als senyors de la Majoria, i és la de què aquests tres recàrrecs que demana l'Ajuntament de Barcelona sobre l'arbitri de les anònimes, sobre els particulars i empreses collectives o companyies collectives que tributen també per utilitats, i el recàrrec sobre la contribució industrial, que aquests tres es refonguin en un per a estudiar no una proposta pura i simple de què siguin rebutjats, que nosaltres — com es desprèn de la lectura del vot particular — no ho proposem, sinó que s'estudiï de quina manera la càrrega que pesi, que quelcom ha de pesar i així ho reconeixem sobre el conjunt de la indústria i del comerç de Catalunya, de quina manera s'ha de fer efectiva aquesta càrrega, i un cop feta efectiva com s'ha de distribuir entre la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona.

Una de les raons que ja s'indiquen en la fonamentació escrita d'aquest vot particular, una de les raons que hem adduït en diversos dels vots particulars i que jo entenc que val potser més per aquest que pels altres, és la de que aquestes autoritzacions que donem crec jo massa precipitadament i sense meditar-ho prou a l'Ajuntament de Barcelona, ens tanquen el camí d'una reforma total de les finances catalanes, reforma que nosaltres haurem de fer ara ben aviat, sigui com sigui el resultat del traspàs de serveis, sigui com sigui la base que l'Estat ens doni per a les futures finances catalanes. Nosaltres necessitem que una part de la tributació sobre la indústria i el comerç vingui a les finances de la Generalitat, i si nosaltres a mans plenes donem aquesta tributació a l'Ajuntament de Barcelona, ¿què restarà el dia que nosaltres diguem: «Finances de Catalunya necessiten recórrer-se en ingressos superiors, i una part d'aquests ingressos ha de procedir de la indústria i del comerç»? Si una part tan considerable de la indústria i del comerç com la que radica a Barcelona ja ha estat objecte de recàrrecs fortíssims, ¿què restarà encara per a la Generalitat de Catalunya?

Per aquests dos motius, perquè hi ha manca de sistema en el conjunt d'aquests impostos, i perquè es desfà per endavant la possible obra d'ordenació de les finances de la Generalitat, nosaltres proposem no que es rebutgi la petició de l'Ajuntament de Barcelona, sinó que abans de concedir-se aquestes autoritzacions es faci un estudi sistemàtic de conjunt sobre les càrregues que han de pesar sobre la indústria i el comerç de Catalunya, i aleshores un cop fet aquest estudi sistemàtic, si li correspon — que és molt probable que li correspongui — una part a l'Ajuntament de Barcelona, que se li doni, però no per endavant, abans de què aquest sistema sigui una cosa estudiada i coneguda.

Per aquest motiu nosaltres preguem novament a la Comissió que vegi si pot començar a la Cambra l'acpeació d'aquest vot particular que no és una cosa negativa, que no és un ajornament, sinó la indicació del camí que tinc l'absoluta seguretat de què un cop donades aquestes autoritzacions, si no volem rectificar el vostre criteri, també en definitiva l'hauréu de seguir, perquè el dia de demà la construcció de les finances de la Generalitat sigui una cosa seriosa i sòlida.

El Sr. FARRERES I DURAN: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Farreres i Duran.

El Sr. FARRERES I DURAN: Relament, la Comissió agraeix les suggerències que ha fet el senyor Vidal i Guardiola. En primer lloc, la de refondre en un sol vot particular aquells tres que venien a referir-se poc més o menys a aspectes semblant, que tenen una connexió entre si, i li agraeix també la suggerència, aquesta vegada ja posats en el pla no de denegar sistemàticament una cosa, sinó d'anar a un estudi raonat i just de la qüestió. Nosaltres no defugim aquest estudi. Certament que la Comissió esperava i espera, no perquè la Comissió l'inviti, sinó perquè nosaltres sabíem que el Cap del Govern volia parlar sobre aquest aspecte, que ell ho faci, i per tant la Comissió li ha de reservar aquesta prioritat. Ara em limitaré a dir únicament en nom de la Comissió que nosaltres compartim el criteri de què cal anar el més aviat possible a un estudi total del sistema tributari a la nostra terra, i endegar les finances generals del país.

Aquest sentiment és compartit per tothom, i si avui es donen unes autoritzacions a l'Ajuntament de Barcelona no hem tancat pas en absolut la possibilitat de revisió, i solament ha d'ésser un pas processional per a arribar un dia a una legalització total que ens permeti acoblar ambdues finances; en definitiva, el que haurà de regir és la Llei municipal. Ja vaig dir que això era purament un cas transitori per la durada d'un Pressupost, que pot o no ésser prorrogat. En definitiva, el sistema de precepció d'impostos dels Ajuntaments es regularà per una Llei.

Ara, quant al primer extrem, donada la importància de la pregunta i donat el requeriment que la V. S. ha fet al Govern, la Comissió cedeix la paraula al senyor Conseller Delegat.

(Ocupa la presidència el Vice-president primer, honorable senyor Casanoves.)

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller Delegat.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Tal com ja ha indicat el nostre company senyor Farreres i Duran, jo havia pregat a la Comissió que no prenguéssim a mal el que en aquest vot particular jo intervingués, degut a la importància de les dues qüestions que s'hi plantegen. Una que fa referència, com deia aquí, a la possible col·lisió de les Finances municipals amb les de la Generalitat, i l'altra també en la possible repercussió d'aquestes autoritzacions tot el conjunt de l'economia catalana. És per això, doncs, que jo m'aixeco també abundant amb les manifes-

tacions que havia fet el senyor Farreres i Duran al nostre company senyor Vidal i Guardiola.

En la primera part jo hauria de repetir gairebé les mateixes idees que ha expressat el senyor Farreres i Duran, però orientant-ho sobretot en les manifestacions que vaig fer en el debat de la totalitat, i dir al senyor Vidal i Guardiola que en principi, no en la lletra, vinguérem ja a acceptar el que s'indica en aquest vot particular quan jo en el dictamen de totalitat vaig fer una suggerència a la Comissió, que ella amablement acceptà, que s'afegís a aquest Projecte d'autoritzacions un tercer article en el qual es digués que aquestes autoritzacions no es donaven d'una manera definitiva, sinó a precari, sobre la vigència del Pressupost actual. I en fer-ho així, nosaltres ho fèiem per dos motius; no solament per a no estabilitzar aquestes concessions, no solament per a obrir la porta a tota revisió i veure que si alguna d'elles fos excessiva s'hagués de corregir, sinó a més, pel fet de les autoritzacions en si, i encara per un altre fet, i és precisament el que s'esmentava avui i que es va dir ja en el debat de totalitat o sigui que trobant-nos nosaltres avui en la situació en què ens trobem, s'hauran d'ordenar d'una manera definitiva, més coordinada, les finances de la Generalitat amb les municipals, nosaltres no volíem de cap manera prendre cap decisió que pogués semblar una obstrucció als acords que es poguessin prendre després.

De manera que nosaltres, en acceptar el fet d'aquestes autoritzacions solament per la vigència d'aquest Pressupost, el que acceptàvem ja era la seva revisió, el seu estudi, la coordinació de les finances municipals en relació amb les de la Generalitat, totes conjuntes.

Però ens trobem aquí — ho he repetit ja moltes vegades, de manera que quasi és una reiteració de les mateixes manifestacions —, ens trobem davant d'un cas d'urgència. Ens trobem que la situació de l'Ajuntament de Barcelona requereix la urgència d'una operació, diguem-ne quirúrgica. I davant d'aquesta urgència és pel que varem creure que era un motiu d'interès públic, donades les circumstàncies, el concedir aquestes autoritzacions. Ara bé, demanem al Parlament que les doni amb totes les reserves de revisió, d'estudi, de manera que pugui haver-hi aleshores aquest acoblament i que no pugui haver-hi l'estabilització de les mateixes, sinó la seva possible reforma. És per això que, indubtablement, no en la lletra, que per això nosaltres votarem en contra, però sí, en canvi, en l'esperit, coincidim en principi amb la idea fonamental d'aquest vot particular. Això en el que fa referència al primer punt.

Jo he dit que hi havia dos punts, els dos de cabdal importància, i l'altre és la repercussió que puguin tenir aquestes autoritzacions en el conjunt de l'economia catalana. Sobre aquest punt he de dir que nosaltres tenim una veritable preocupació en què no s'afecti cap d'aquells elements que podrien tenir unes repercussions veritablement perjudicials en algun sector de l'economia catalana. És aquest principi el que féu que nosaltres prescindíssim de les autoritzacions que feien referència als vins, perquè nosaltres creïem, i aquesta era la raó fonamental que ens va moure — i ve bé donar aquesta afirmació recolzant la

que acabo de dir —, que des del moment en què la viticultura catalana havia estat la capdavantera molt sovint de la viticultura espanyola i que ella moltes vegades havia demanat que, per a la intensificació del mercat interior, els Ajuntaments no possessin traves, restaria disminuïda la seva possibilitat d'actuació davant dels Poders públics i de les altres Corporacions municipals, si era la capital de Catalunya la que posés aquestes traves, i si això es referia al mercat interior, també podien haver-hi unes repercussions en l'exportació, que podien no venir, però que també podien venir i que anirien en perjudici del sector vinícola i, potser, d'altres sectors.

Faig aquestes manifestacions perquè es vegi una vegada més, que nosaltres en aquestes qüestions no volem anar improvisadament, ni volem que es doni davant de l'opinió aquesta sensació, que podria semblar pel nostre silenci, que les coses es feien impremeditadament, sense pesar ben bé el pro i el contra, quan la veritat és que totes aquelles coses que hem portat aquí a deliberació ho han estat després d'un madur estudi i de pesar els avantatges i els inconvenients que poguessin existir.

I en el cas de les indústries, ¿com no hem de tenir nosaltres per la indústria i el comerç aquell mateix afecte que tenim per totes les activitats econòmiques catalanes? Nosaltres hem considerat, precisament, que la indústria representa el nervi de l'economia catalana, i no faríem res, a consciència, que pogués ferir-la. Però, en canvi, hem de rectificar el que deia el senyor Vidal i Guardiola, quan parlava de què nosaltres donàvem possibilitats al Pressupost municipal a mans plenes. Jo li he de dir, que l'augment d'aquests arbitris no arriba i es queda molt lluny dels 2 milions de pessetes. Nosaltres que coneixem degudament la indústria i el comerç català, creiem que un marge d'excés que es necessita en aquest moment per nivellar els Pressupostos, i que, en tot cas, el seu conjunt no arriba als 2 milions de pessetes, no es pot dir que sigui excessiu.

En alguns casos, el cas mateix dels magatzems, hem cregut que es tractava d'un cas de justícia, i hem volgut donar una demostració que aquest interès que sentim per altres coses, també el sentim en aquests casos accedint al fet aquest de què no hi hagués impost sobre els lloguers dels magatzems. De manera que en aquest punt també hem fet concessió. Però, en consciència, amb tota la serietat, coneixent com jo crec conèixer la indústria, no se'ns pot dir que aquest augment — que repeteixo no arriba als 2 milions — pugui arribar a ésser una catàstrofe per a la indústria. Nosaltres voldríem que les indústries i empreses que radiquen a Catalunya estiguessin no ja en iguals, sinó en millors condicions econòmiques i tributàries que les d'altres bandes, però això que és una aspiració és impossible que pugui arribar a ésser una realitat. Totes les VV. SS. tenen prou coneixements econòmics perquè, despullant-se un moment de l'apassionament que porta la polèmica, hagin de convenir amb mi que aquests factors que carreguen les empreses econòmiques, no són purament i exclusiva tributaris. Sabem que el conjunt industrial és un complex en el qual intervenen

una sèrie de factors, mitjans d'ambient, factors socials, i per això s'haurà vist moltes vegades com les indústries dels països més progressius i avançats, les indústries dels països capdavaners del progrés industrial, són les indústries que tenen més càrregues en el sentit d'organització i en el sentit dels jornals i en el sentit d'una sèrie de factors; i com a conseqüència, la vida d'aquestes indústries és més cara que la vida de les indústries dels països endarrerits, els quals tenen una sèrie de condicions que ja pesen damunt d'elles i les fan viure en un nivell industrial més reduït, la qual cosa en definitiva ve a representar una compensació entre les indústries dels països avançats i les dels països endarrerits. Les indústries dels països avançats, compten a llur favor amb l'assessorament de les generacions anteriors, factor amb el qual no compten les indústries dels països endarrerits. I tot això vol dir que el problema industrial no es pot mirar mai amb aquest criteri simplista situat en un punt de vista determinat. No cal dir que nosaltres volem que les nostres indústries puguin competir amb les de tots els altres països que es trobin en condicions d'igualtat i a ésser possible de superioritat amb les dels altres països. Però no podem deixar de reconèixer que hi ha molts factors, entre ells el de l'aptitud professional que ve determinat per l'assessorament de les generacions anteriors: les vies de comunicacions establertes, les capitalitzacions anteriors, i altres. Tots aquests factors formen fatalment un complex social que determina que al mateix temps que s'adjudica a la indústria a fi de què la indústria trobi facilitats que d'altra manera no trobaria, aquesta ajuda a la indústria ha de portar com a conseqüència una càrrega sobre la mateixa.

Nosaltres no creiem en cap cas haver arribat al límit de les resistències i elasticitats de les indústries en aquest sentit; no creiem haver arribat al límit de les resistències i de l'elasticitat pel que fa referència a les condicions de fons en relació a les indústries dels altres països, i per això acceptem aquest petit augment, amb la convicció de què no pot determinar un desequilibri per les nostres indústries, les quals hem de procurar que en tot moment siguin uns dels puntals més fermes de Catalunya.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: El senyor Conseller Delegat confirmant paraules de la Comissió, ha simplificat quelcom el debat. Efectivament, si insisteix en el Govern en manifestar que a judici seu aquestes autoritzacions que es refereixen a les indústries i al comerç han de tenir interinitat...

El Sr. CONSELLER DELEGAT: No tan sols aquestes: totes.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Totes. Però si és possible, aquestes més que les altres, perquè són una cosa diversa, i això planteja el problema de la sistematització de tributs del comerç i de la indústria.

Després d'allò manifestat pel senyor Conse-

ller Delegat nosaltres no insistirem tant en la discussió d'aquests extrems, però voldríem recollir algunes de les observacions fetes pel senyor Conseller Delegat. Ens ha dit per a tranquil·litzar-nos quelcom i tranquil·litzar també sens dubte el contribuent que està preparat per a rebre els rebuts augmentats, que el conjunt d'aquestes tres autoritzacions que estem discutint, no ha de rendir, segon càlcul de l'Ajuntament de Barcelona, 2.000.000 de pessetes. Jo aquest càlcul no el puc discutir perquè sobre nous impostos el càlcul és més difícil; però pels industrials afectats, malgrat les observacions del senyor Conseller Delegat, és indubtable que les càrregues que pesen sobre la indústria i el comerç ja han arribat al punt de saturació, i moltes de les indústries que hi ha a Barcelona i a Catalunya, aprofitant aquest complex de circumstàncies favorables a què el senyor Conseller Delegat ha alludit, potser s'apropen més al límit a partir del qual la continuació a Barcelona i a Catalunya pot deixar d'ésser remuneradora. Tots nosaltres, i començant pel senyor Conseller Delegat, coneixem molts casos pràctics; i jo podria advertir-li al senyor Conseller Delegat, encara que crec que és inútil l'advertència perquè no dubto que ho sap molt bé, que són moltes les empreses que consideren que ja estan dintre, o millor dit sobre la línia del límit, sinó l'han passada ja.

Ja hem quedat que per a simplificar discutírem aquest vot particular que s'ha llegit amb els dos vots particulars següents que encara no s'han llegit, però als quals ja ens hem referit. I jo li podria dir al senyor Conseller Delegat en referència al text del tercer d'aquests vots particulars, en el que es refereix a les lletres D i E, que les Ordenances que ha aprovat l'Ajuntament de Barcelona per l'efectivitat dels arbitris sobre el producte net, són Ordenances que en algun dels articles nosaltres les esmentem ja en la fonamentació escrita del tercer d'aquests vots particulars. Els articles 2.ª, 4.ª i 8.ª de l'Ordenança 53, no resollem d'una manera clara—i si fos clara no fóra satisfactòria—el problema de desgravar aquella part d'activitats industrials i comercials que radiquen a Barcelona i s'han desenvolupat fora d'aquí, no tan sols a Catalunya, sinó a tot Espanya. I nosaltres hem d'advertir que es produirà a Catalunya una situació molt estranya; les activitats industrials i comercials procedents de fora de Catalunya i desenrotllades aquí, continuaran exemptes de tributació municipal, i el més trist és que continuaran exemptes de tributació municipal en aquells casos en els quals la llei els imposa un tribut.

El segon i tercer vot particular que ara estem conjuntament discutint és més que un vot particular, una advertència que nosaltres recomanem a l'amable consideració del Conseller Delegat. Nosaltres ens trobem amb què l'Ordenança 53 en els articles que em esmentat, no regula d'una manera ben clara la subdivisió de la quota abans d'establir la nova càrrega quan es tracta d'empreses que treballen fora i dintre de Barcelona; i en canvi en el vot particular segon, nosaltres advertim un fet que el Conseller Delegat segurament coneix i que pel cas—que no admetem

com a probable—de què no ho conegui, diem que pot assabentar-se'n fàcilment. Les empreses amb domicili fora de Barcelona, que tenen sucursals, agències, dipòsits, representacions o el que sigui a Catalunya, segons l'Estatut municipal vigent tributaran en el domicili; però la quota s'ha de recarregar d'una part de la quota ha de venir de Barcelona; i naturalment, la major part d'aquesta quota ha de venir a l'Ajuntament de Barcelona. Ens és molt poc agradable esmentar exemples, però jo en aquest cas voldria fer una objecció, i recordant al senyor Conseller Delegat que dintre del sistema de relativa autonomia municipal en què vivim és un superior jeràrquic dels Ajuntaments, com ho era abans el Delegat d'Hisenda, voldríem esmentar l'exemple o el cas del Banc d'Espanya. Nosaltres ens trobem davant d'un recàrrec votat per l'Ajuntament de Barcelona, que cal aplicar a empreses domiciliades aquí; i unes d'elles tenen una activitat purament local i altres mixte, local i desenrotllada fora d'aquí. Senyor Conseller Delegat, aquest és el cas més perillós: una entitat important, una empresa que quasi tota la seva activitat, per a no dir tota, es desenrotlla fora de Barcelona i fora de Catalunya. I per a aquestes empreses de la tercera categoria el límit és molt proper, i aquest recàrrec tributari, encara que sigui petit, pot bastar i sobrar per a decidir a aquestes empreses a anar-se'n a fora de Catalunya, i això representaria una pèrdua molt lamentable per a l'autonomia catalana i per a l'Ajuntament de Barcelona.

De manera que agraint les manifestacions que ha fet el senyor Conseller Delegat i referint-nos ja no sols al vot particular que s'ha llegit, sinó als dos següents, a nosaltres ens satisfaria una manifestació i el senyor Conseller Delegat donarà a la mateixa la forma que estimi més convenient, en virtut de la qual es procurés que l'Ordenança fos un xic revisada a l'objecte de què quan es tracti de recàrrecs sobre empreses, en les quals una gran part dirigeixen des de Barcelona activitats de fora, aquests recàrrecs s'apliquessin solament a aquella part, ja que sempre hi ha un mínim, i l'Estatut també l'estableix per a aquella part d'activitats desenrotllades aquí i per altra part que per la justícia tributària i en interès de l'Ajuntament de Barcelona que nosaltres hem de defensar aquí ja que catalans i barcelonins som també, que aquelles quotes que en virtut de l'Estatut municipal fa deu anys, onze potser, que l'Ajuntament de Barcelona reclama sense obtenir justícia, que totes aquelles quotes que encara que en llur major part suposo que s'han cobrat es facin efectives en referència a les empreses que tenint llur domicili fora de Barcelona, tenen despatx i sucursals aquí i obtenen beneficis aquí, i que la part corresponent d'aquestes quotes ingressi en les caixes de l'Ajuntament de Barcelona.

Jo no he pogut fer càlculs sobre la qüestió, però tinc la seguretat de què si es complís en integritat el que disposa l'Estatut municipal, especialment en el relatiu al producte net sobre les societats anònimes, això permetria a l'Ajuntament de Barcelona prescindir d'algun recàrrec encara que només fos per un any i restarien sense efecte certs gravàmens a què es refereixen els vots particulars.

De manera que no tenim interès a provocar una

votació sobre aquest vot particular i els dos següents, que si la Presidència ho creu convenient poden llegir-se; però desitgem que en la forma que el senyor Conseller Delegat estimi procedent es vagi d'una banda a esmenar en el que sigui possible l'Ordenança número 53, per tal d'evitar que surtin de Barceolna les empreses a les quals s'ha alludit, i es procuri ajudar en el que precisi a l'Ajuntament de Barcelona, per tal de què es cobrin les quotes.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller Delegat.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Començaré per referir-me concretament als dos punts de què parlava el senyor Vidal i Guardiola al final de la seva intervenció, dient-li que és una preocupació per a nosaltres el fet de què les empreses que radiquen a Catalunya no es trobin en condicions pitjors que les altres, tal com ha dit el senyor Vidal i Guardiola, en parlar de les domiciliades a Barcelona, però amb un radi d'acció fora d'ella, no tinc inconvenient en manifestar el meu criteri en aquest sentit, o sigui que en tal cas s'entén que la part referent és la que està en el seu radi d'activitat a Barcelona.

Respecte de l'altre punt, he de dir que en els dos darrers anys s'ha fet un esforç, per anar a la normalització d'aquests arbitris, i avui estem en una situació que sense ésser la d'un complert equilibri representa un avenç considerable i tenim el convenciment de què l'Ajuntament farà els ingressos que calgui en aquest sentit i per la nostra banda farem tot el possible per tal de què ho aconseguixi.

Quant a les qüestions de fons, jo havia donat a les meves paraules un tot de la màxima ponderació i un tot que en aquest cas concret el senyor Vidal i Guardiola ha pres com a reflex del meu. Em permetrà que li digui i no pas com una reconvençió, que no hem de parlar massa de les coses relatives a les grans empreses i societats radicades a Barcelona i especialment de certs inconvenients relacionats amb elles, no fos cas que nosaltres mateixos a força de parlar-ne creéssim una sèrie de coses sense base de realitat, o que tenint-la la voltéssim inconscientment. També cal tenir en compte que tot i existint certes dificultats derivades d'imposicions del medi social, de vegades porten certes avantatges, ja que el fet de radicar una empresa a Barcelona li dona un mercat de consum i altres avantatges que el nostre criteri compensen aquest excés de càrregues que poden portar en si aquestes autoritzacions.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Pot fer-ho la V. S., per a rectificar.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Senyor President: Després de les manifestacions que he formulat abans i havent escoltat les manifestacions del senyor Conseller Delegat, com que la nostra finalitat era la de precisar els punts per avui i sobretot per al dia de demà i el senyor Conseller Delegat ha tingut l'amabilitat de recollir les nostres manifestacions sobre subdivisió de càrregues, de les quals els interessats se n'assabenten més de pressa que el propis parlamentaris, nosaltres no tenim cap interès en allargar aquesta discussió. Li prego que es doni per re-

tirat el vot particular que s'havia llegit i els dos vots immediats següents que no s'havien llegit, però que han estat objecte de discussió.

El Sr. PRESIDENT: Per tant queda aprovat el dictamen el les lletres *e i h* i retirats el vots particulars.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: A la lletra *h*) ens reservem fer unes manifestacions.

El Sr. PRESIDENT: Aquesta Presidència havia entès que es discutien aquests apartats a la vegada.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Jo pregaria que se'ns permetés fer una petita observació sobre l'apartat *h*.

El Sr. PRESIDENT: Així, resten retirats els vots particulars?

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: El vot particular també es refereix a la lletra *h*, però tenim interès en fer unes observacions materials.

El Sr. PRESIDENT: Podria la V. S. fer ara aquestes observacions.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Després. Ara retirem els tres vots particulars.

El Sr. PRESIDENT: Resten retirats els tres vots particulars, que són els números 4, 5 i 6.

Hi ha un altre vot particular, que fa referència a la lletra *f* i del que es donarà lectura.

Un Sr. SECREATRI: «Els infrascrits Diputats Vocals de la Comissió de Finances, tenen l'honor de formular a l'article 2.º, lletra *f* del Projecte de Llei d'autoritzacions a l'Ajuntament de Barcelona el següent vot particular:

Que representant el nou arbitri sobre solars edificats i sense edificar una càrrega que, en accentuar la diferència entre les que suporta la propietat urbana a Barcelona i en les demés ciutats de Catalunya i d'Espanya, contribuirà a moure a molts rendistes perquè abandonin Barcelona on tenen establerts avui llurs domicilis.

Representant, a més a més, el nou arbitri sobre solars edificats i sense edificar, una de les transformacions més fondes en les finances catalanes,

Es denegui l'autorització demanada per l'Ajuntament de Barcelona, en espera que una absoluta normalització de les circumstàncies permeti pensar en l'eventualitat d'una reforma tributària que no posi en perill els fonaments de la riquesa barcelonina, i, cas que el Parlament vulgui concedir-la, la subjecti a les següents condicions:

1.ª L'arbitri no començarà a devengar-se fins i tant no estigui feta i revisada una valoració total dels solars del terme municipal que hagin d'ésser sotmesos a l'arbitri.

2.ª En les normes per dita valoració es tindrà en compte la situació present del mercat de terrenys i la baixa considerable en el valor dels immobles.

Parlament de Catalunya, 4 d'abril del 1933.
— Vidal i Guardiola, J. M. Tallada i Rovira i Roure.»

El Sr. PRESIDENT: Es suspèn aquest debat.

Continuació de la discussió del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de l'Estatut Interior de Catalunya

El Sr. PRESIDENT: Hi ha un vot particular a l'article 40, signat pels senyors Serra i Moret i Ruiz i Ponseti. (*Un senyor Secretari en dona lectura.*) Té la paraula la Comissió.

El Sr. TAULER: La Comissió no accepta el vot particular.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti, signant del vot particular.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Suposant que la Comissió no acceptava el vot particular, és perquè jo em disposava a defensar-lo molt breument. Hem de fer constar que sembla pel text del nostre vot particular que està en contradicció amb les nostres paraules de l'altre dia. Nosaltres precisament preconitzàvem que quedessin més ben delimitades, més fixades les facultats del President de la Generalitat. Aquí en aquest vot particular sembla que la diferència que hi ha amb el text de la Comissió — l'article redactat per la Comissió — és una extensió de les facultats del President; però no hi ha tal cosa, sinó que només hi ha una transposició d'ordre de l'articulat.

Nosaltres, formant part del conjunt de vots particulars que hem presentat en aquest títol, creiem que l'ordenació porta més lògica en la forma que expressa aquest vot particular a l'article 40 de l'Estatut Interior; és a dir, les facultats que ha de tenir netament el President, tant si delega com si no delega, que quedi separat dels articles que fan referència a les delegacions; però com que en el fons no és més que una qüestió d'ordre que no fa variar el fons de la qüestió, creiem que no val la pena d'estendre la discussió al voltant d'aquest punt, i nosaltres com que la Comissió no ho accepta, no tenim inconvenient en retirar el vot particular.

El Sr. TAULER: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Tauler, per la Comissió.

El Sr. TAULER: Efectivament, per a indicar al senyor Ruiz i Ponseti que la Comissió no ho accepta quasi per les mateixes raons que ell ha exposat: perquè està ja comprès en la delimitació de facultats o d'atribucions al President, en l'article 45.

El Sr. PRESIDENT: Resta retirat el vot particular. Hi ha un altre vot particular.

(*Un senyor Secretari llegeix un vot particular signat pels senyors Duran i Ventosa, Ventosa i Calvell i Tries de Bes.*)

El Sr. TAULER: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Tauler, per la Comissió.

El Sr. TAULER: La Comissió tampoc pot acceptar aquest vot particular.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ventosa i Calvell.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Aquest vot particular és una manifestació i una conseqüència de les paraules que vaig tenir l'honor de pronunciar en intervenir en la discussió de la totalitat d'aquest capítol. Precisament respecte d'aquest punt va mani-

festar-se per part d'alguns senyors Diputats un equivoc, una mala interpretació, respecte de les meves paraules. Alguns varen suposar que en el pensament nostre — jo parlava de les facultats del President de la Generalitat i de les facultats del Parlament — hi havia el propòsit i la intenció de negar al President de la Generalitat la facultat de nomenar o de separar als Ministres i d'atribuir aquesta facultat de nomenament i de separació al Parlament. Inclús per a evitar que es formulessin observacions partint d'un supòsit inexacte, vaig interrompre en el curs de la discussió, dient que no era aquest el nostre pensament ni el nostre propòsit; que nosaltres creïem que el President de la Generalitat havia de nomenar i separar els Consellers, però que aquest nomenament i separació no podia ésser fet d'una manera absolutament lliure i sense regulació de cap mena, sinó que havia de fer-se d'acord amb les normes reguladores aprovades pel Parlament. Jo crec que en el nostre cas, en el cas de Catalunya, és molt més necessari que en qualsevol altre règim, el que hi hagi aquesta limitació. En altres règims, per exemple a Espanya, hi ha una doble magistratura: hi ha el President de la República i el President del Consell de Ministres. El President de la República nomena i separa els Ministres a proposta del President del Consell; hi ha el control d'una doble magistratura en el nomenament i en la separació i després hi ha tota una tradició en el funcionament d'aquestes institucions, que moltes vegades ocupen — i ocupen amb major eficàcia — el lloc d'una disposició escrita i d'una norma reguladora; hi ha un nombre de Ministeris que ve establert pel costum, que respon ja a l'organització mateixa de la burocràcia, dins de l'existència material d'uns edificis, i fóra impossible que un President de Consell o que un President de República es posessin d'acord per anar a variar substancialment i fonamentalment el nombre de Ministres, d'acord amb aquells precedents i amb aquestes necessitats creades per una situació de fet i per una tradició que data ja de molts anys. En el nostre cas això no existeix. En primer lloc, no hi ha la separació de Presidència de República i de Presidència de Consell. No podem dir que en aquest cas hi hagin les dues institucions i les dues magistratures, perquè no n'hi ha cap que sigui pròpiament una Presidència de República, però sí en certa manera que les seves funcions coincideixen en el President de la Generalitat. De manera que és una sola persona, una sola institució, una sola magistratura la que intervé, i, naturalment, és molt fort que nosaltres donem a aquesta sola magistratura i a aquesta sola persona tot el conjunt d'atribucions que en un altre règim tenen dues institucions. Per altra banda aquí no tenim una tradició; aquí estem en l'inici, en el començament d'un règim autonòmic; inclús hem d'anar amb tots els tanteigs i totes les vacil·lacions derivades de la no existència d'aquesta tradició i d'una organització burocràtica i fins de la inexistència material d'uns edificis que constitueixen la seu dels diversos ministeris i dels diversos departaments. I així s'ha produït avui el fenomen de què en molt poc temps, amb els pocs mesos que porta d'existència el nostre règim autonòmic hi hagi hagut variacions, discussions, dificultats, dubtes respecte de l'existència de diversos departaments ministerials.

Per consegüent, és natural i jo crec que fóra de suma conveniència pel bon funcionament dels

nostres organismes, que el Parlament establís, unes certes normes reguladores a les quals el President de la Generalitat hagués de subjectar-se, normes reguladores que consistirien en la determinació del nombre, de les denominacions, de les atribucions dels Departaments ministerials, i aquest és el sentit d'aquest vot particular que hem presentat a l'article 40 que està en relació amb un altre vot particular que hem presentat a un altre article posterior.

Generalment es formula un argument — jo ho he sentit alguna vegada — dient que en definitiva és el Parlament el que imposa la seva autoritat sobirana, perquè si el President de la Generalitat fa uns nomenaments, efectua unes distribucions de Ministeris, separa uns Consellers, i en definitiva el Parlament no ho aprova, inclús li faltaria la confiança al President de la Generalitat i que no hi ha un perill d'un poder personal perquè sobre del poder del President hi haurà sempre el poder i l'autoritat del Parlament. No. Jo crec que aquest argument és absolutament equivocat; jo no parlo d'aquesta qüestió des del punt de vista d'una possibilitat de poder personal. Està clar que teòricament hi ha sempre l'autoritat del Parlament que s'imposa, encara que naturalment en aquest cas hi ha l'existència o la constitució d'aquest Parlament que fa que es puguin exercitar amb poca eficàcia les facultats fiscalitzadores que en l'Estatut teòricament s'atribueixen. Però no en parlo des d'aquest punt de vista, sinó des del punt de vista del bon funcionament de les diverses institucions. Crec que fóra una grandíssima equivocació que deixéssim que el President de la Generalitat fes el que li semblés sense posar límits a la seva actuació i que deixéssim com a únic correctiu la possible censura o desaprovació del Parlament; seria una equivocació perquè moltes vegades el Parlament per consideracions d'ordre personal o d'ordre polític es veuria obligat a aprovar coses encara que no responguessin al seu criteri o al criteri de la majoria. Conceptuo que és molt més natural i més convenient que fredament, desapassionadament, serenament, previ un estudi de cada una de les qüestions, i en aquest cas concret previ l'estudi de quina és la distribució més conveient dels diversos Departaments ministerials, de quin ha d'ésser el seu nombre de quines han d'ésser les seves atribucions, que això vingui determinat i constitueixi una regulació a la qual el President de la Generalitat s'hagi d'atenir. Si nosaltres en lloc de fer això deixem la voluntat del President de la Generalitat absolutament ilimitada, en aquest cas, no ja en aquesta matèria que està absolutament adherida i que ja anticipadament aprovarà el que faci el President de la Generalitat, sinó també en molts casos inclús en un Parlament on les opinions estiguin més dividides i siguin més diverses que en aquest, es correrà el perill que per una consideració de caràcter personal, per a no desautoritzar el President, per a no entrar en la violència d'un vot de censura, s'hagin d'aprovar i convalidar una organització que el Parlament estimi contrària a la conveniència del país i al bon funcionament del règim. En canvi, si s'estableix una prèvia regulació aprovada pel Parlament, tenim una norma traçada dintre de la qual el Pre-

sident de la Generalitat s'ha de moure. Això no significa que després aquella norma, que no ha d'ésser norma constitucional, que no és norma pròpia de l'Estatut, pugui en qualsevol moment per la voluntat del President, amb l'aprovació del Parlament a proposta del President de la Generalitat o a proposta del Consell Executiu, pugui modificar-se; però tindrem en aquest cas la base del Consell Executiu prèviament establerta d'una manera sòlida i amb plena garantia. Si nosaltres deixem que el President de la Generalitat pugui reduir o augmentar el nombre dels diversos Departaments, pugui fixar i variar les seves atribucions, pugui fer el que li sembli amb el Consell Executiu, en aquest cas he d'insistir en una idea que constitueix la base de totes les meves observacions a aquest capítol: el Consell Executiu us desopeix, és totalment absorbit, queda de tal manera supeditat a la Presidència de la Generalitat que la seva existència real, jurídica i eficaç deixa d'existir en la Constitució i en l'Estatut Interior de Catalunya. Jo crec que amb algunes d'aquestes modificacions simples, fonamentades, etc., com la d'aquest vot particular, podríem nosaltres dibuixar les institucions de la nostra autonomia d'una manera que no tinguessin entre elles interferència que cada un dels organismes ocupés el lloc que li pertoca.

El Sr. ESPANYA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ESPANYA: He de fer present al senyor Ventosa que el Projecte presentat per la Comissió segons el dictamen que estem discutint, no ha fet més que respectar en aquest cas el criteri de l'Estatut de Núria, votat pel poble de Catalunya; és aquest un antecedent que ha pesat damunt nostre i que hem hagut de tenir en compte. En l'Estatut de Núria plebiscitat pel poble de Catalunya, es deia d'una manera ben terminant que el President nomenaria i separaria lliurement els Consellers que constitueixen el Govern, i nosaltres hem cregut en aquest criteri era més acceptable perquè deixa el President en una llibertat que creiem nosaltres necessària per a constituir el Govern. L'argument del senyor Ventosa era: és precis fixar unes normes reguladores per a això, perquè en cada moment el President s'hagi d'atendre a aquestes normes aprovades prèviament pel Parlament. I jo li dic al senyor Ventosa i Calvell que és preferible deixar la llibertat al President, perquè aquesta llibertat no suposa pas que farà senzillament el que cregui per convenient, sinó que el President des del moment que ha de governar amb una majoria i des del moment que ha de comptar amb l'aprovació del Parlament, sempre que hagi de nomenar Consellers farà el que ja va dir l'altre dia el senyor Ruiz i Ponseti, que creia que a això obeeia la verdadera doctrina constitucional: haurà de consultar els diferents grups, els homes més eminents del Parlament per a constituir aquest Govern en cada cas d'acord amb aquelles normes que, segons les circumstàncies del moment, li fixin els diversos sectors de la Cambra o, almenys, de la Majoria. Es a dir, que el President ha de constituir un Govern

que tingui majoria, i, naturalment, que per a tenir majoria ha de saber en cada moment quina és la manera de pensar dels diversos grups de la Cambra i inclús per a fer un Govern que pugui tenir una majoria de Diputats que, donant-li confiança a aquell Govern, li permetin governar. I això a més és el que resulta de quasi totes les Constitucions. El que proposa el senyor Ventosa i Calvell no existeix en cap Constitució, almenys de les que jo he llegit. En totes les Constitucions de post-guerra només hi ha dues maneres de nomenar els Consellers: o es deixa a la facultat lliure del President o és el Parlament qui els nomena. En el primer cas, encara que els nomeni el President, com que el Govern s'ha de presentar a donar coneixement de la seva constitució, és el Parlament qui li ha de donar el vot de confiança; de manera que, nomenats pel President, primer tenen la confiança del President, i després en fer la declaració ministerial han de comptar amb l'aprovació del Parlament. En definitiva, creiem millor aquest sistema que l'altre. Aquesta possibilitat del poder personal no existeix, perquè ja n'hem parlat, senyor Ventosa i Calvell. Hi ha un Parlament que està per damunt del President, i després el Parlament en cada moment és el qui determina si el President ha fet un Govern d'acord amb els desitjos i les aspiracions de la majoria del Parlament o no, perquè si no l'hagués fet així, vindria aquest Govern i el Parlament amb un vot de desconfiança el podria treure fora, i això equivaldria a una desautorització al President. De manera que creiem que més dificultats sorgirien amb aquestes normes, que no pas amb el criteri que hem fixat de deixar en llibertat al President, que al fi i al cap és el mateix Parlament el qui en posar-se en contacte amb el President estableix les normes per a fer aquest Consell. Creiem que, d'aquesta manera, s'eviten dificultats i es deixa al President amb una llibertat d'acció que ha de tenir, i que crec necessària per a constituir un Govern estable i que en cada moment sigui el que exigeixin les circumstàncies perquè travessi Catalunya.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ventosa i Calvell.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Dues paraules només, perquè en realitat no hi ha una verdadera discussió sobre els raonaments que he formulat per a recolzar el vot particular. Jo resumiré només amb una observació que fa referència el que en podríem dir l'actual situació present. El meu vot particular tendeix, senyor Espanya, a què la Constitució del Govern, el nombre i les designacions i les atribucions del Consell, els nomenaments de Consellers, no les faci el President ni per la seva pròpia voluntat ni d'acord amb la Comarcal d'un Partit, sinó que les faci d'acord amb les normes traçades pel Parlament. Aquest és l'objecte, perquè creiem nosaltres que amb les normes traçades pel Parlament, encara que sigui a base d'una imposició de majoria, haurà precedit sempre una deliberació, una discussió, una votació i sobretot un origen que les farà dignes per a

tots nosaltres de major acatament i de major respecte.

El Sr. ESPANYA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Espanya, per a rectificar.

El Sr. ESPANYA: Jo em limitava a parlar aquí del que es refereix al nomenament de Consellers, sense parlar del que fa referència als Departaments, perquè a l'article en què es concreta el projecte de distribució de Departaments hi ha una esmena presentada també per la Minoria de Lliga Catalana que fa referència a aquest aspecte; però ja que el senyor Ventosa lliga això amb aquella altra esmena, jo he de fer-li present el següent: que nosaltres hem cregut que devia ésser el Consell i no el President, i així succeeix segons el nostre projecte, qui fixés el nombre i les atribucions dels Departaments. És el Consell Executiu qui fixa això, que està d'acord amb el que succeeix als països constituïts a Europa sota un règim parlamentari, que són els Governs els que en cada moment determinen aquests Departaments, que generalment són fixes, però que no hi ha dubte que les circumstàncies polítiques d'un país, poden exigir la formació especial d'un Departament. El senyor Ventosa mateix, fou Ministre de Proveïments en uns moments de la guerra europea, en què les circumstàncies polítiques perquè travessava Espanya ho exigien, això sense haver-se presentat cap Projecte de Lei ni haver-se dictat lleis reguladores per a la creació d'aquests Ministeris. Ho hem vist a França, ho hem vist a Anglaterra, que en crear nous Ministeris es creen carteres noves que després desapareixen, perquè depenen de les circumstàncies del moment. No es pot precisar el que pot passar a Catalunya en el futur, i per això creiem que és molt millor establir el sistema que nosaltres establim de deixar al Consell Executiu, que té la responsabilitat del Govern, el que creï aquests Departaments.

El Sr. VALLS I TAVERNER: I en fer un nou Consell Executiu, qui els determina?

El Sr. ESPANYA: No hi ha més que un Consell Executiu nomenat pel President, però hi ha un article en el nostre Projecte de Constitució, que diu que la fixació del nombre de Departaments i de les atribucions d'aquests Departaments és facultat del Consell Executiu. Crec que és millor que es faci així pel Consell Executiu, que no que hi hagi normes reguladores del Parlament, perquè amb aquestes normes que establiríem ara no es poden perjudicar els fets que vindrien després. Si les necessitats de la vida política a Catalunya exigeixen en un moment determinat la creació d'un nou Departament serà el Consell Executiu el que ho farà. En definitiva, el Parlament serà el que ho haurà d'aprovar o no, perquè si això no estés conforme amb la voluntat del Parlament, en una votació es podria tirar a terra; però crec que cal donar certa llibertat d'acció al Govern per a fer aquestes coses, o sigui la flexibilitat necessària que els fets que poden esdevenir-se en la vida política d'un país exigeix. És per aquesta raó que jo no havia contestat abans al senyor Ventosa, perquè esperava fer-ho quan vingués oportunament el moment de la discussió.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ventosa i Calvell.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Unes paraules només, encara que sigui avançar-me una mica al que ha d'ésser matèria posterior. En realitat el senyor Valls i Taverner ha formulat una interrupció en la qual té molta raó i jo voldria que el senyor Espanya m'aclarís aquest punt.

Diu l'article 40: «El President de la Generalitat nomena i separa lliurement els Consellers.» I ve un article posterior que diu: «El Govern fixarà la denominació i les atribucions dels Departaments.» I bé, jo pregunto al senyor Espanya, perquè realment no ho capeixo: ¿Quin Govern fixa les atribucions, les denominacions i el nombre de Departaments? Perquè si és el President de la Generalitat el que nomena als Consellers, és que no hi ha Govern, i per nomenar-lo ha de saber quins Departaments hi han. Es que ve obligat pel Govern anterior? ¿Es que ell mateix pot variar-los? Jo només formulo aquesta pregunta no perquè me la contesteu ara, si no me la voleu contestar ara, sinó perquè hi pensem amb l'objecte de què quan s'arribi a l'altre article en el qual es parla de què el Govern fixa el nombre i denominació dels Departaments la tingui ja pensada la Comissió i digui la manera de resoldre la qüestió.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Senyors Diputats: Breus mots per a fixar la posició d'aquesta Minoria respecte el vot particular de la Lliga Catalana; només per a explicar el nostre vot. Nosaltres sempre en tot el curs d'aquest debat hem propugnat per les màximes facultats a favor del Parlament, que el Parlament tingui la màxima intervenció en la vida política del país. Però ja vàrem dir durant el curs del debat de totalitat que aquesta atribució que es donava al President de la Generalitat de poder tramitar lliurement les crisis possibles del Govern, aquesta inclús possibilitat d'acoplament dels Departaments ministerials en un moment determinat per a acoplar-los a les facultats possibles de les persones que hagin d'ocupar-los, pot ésser una facilitat per a tramitar una crisi en la qual nosaltres no hi veiem cap inconvenient mentre estigui sotmesa a la posterior aprovació del Parlament, com sempre ha d'ésser. Per tant, nosaltres votem en contra del vot particular i a favor del dictamen sustentat per la Comissió.

El Sr. PRESIDENT: Resta acabada la discussió del vot particular. Sostenen el vot particular els senyors Diputats de la Lliga Catalana?

Diversos Srs. DIPUTATS de la Lliga Catalana: Sí. Que constin els nostres vots a favor.

El Sr. PRESIDENT: Resta rebutjat el vot particular, amb els vots a favor de Lliga Catalana.

¿S'aprova l'article 40? Resta aprovat.

Article 41. Hi ha una esmena i diversos vots particulars.

Un Sr. SECRETARI (*llegeix*): «Esmena a l'article 41. Suprimir "tal com es preveu en l'article 48".

Palau del Parlament, 28 de febrer del 1933.»

La signen els senyors Barrera, Rouret, Bru, Guinart, Lluhi, Bilbeny i Cerezo.

(*Es llegit també un vot particular.*)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. TAULER: La Comissió accepta aquest vot particular i l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha un altre vot particular.

(*Un senyor Secretari llegeix un vot particular de la Minoria socialista.*)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. TAULER: La Comissió no pot acceptar aquest vot, no perquè no estigui conforme amb el seu esperit, sinó perquè està inclòs dintre del mateix article 41, en relació amb l'article 46, per les mateixes raons que deia abans.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Només per a explicar el procés de la presentació d'aquest vot particular. Aquest vot particular fou presentat abans del dictamen definitiu de la Comissió, i aleshores nosaltres havíem fet un projecte d'ordenació distinta, tal com he explicat abans, però en realitat tot el que sustenta aquest vot particular ha estat incorporat a l'article 41, i en part a l'article 46. De manera que donem per retirat aquest vot.

El Sr. PRESIDENT: Resta retirat aquest vot particular.

Hi ha un altre vot particular.

(*Un senyor Secretari llegeix un vot particular de la Minoria de Lliga Catalana.*)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. TAULER: Per les mateixes raons que ve expósant la Comissió, tampoc pot acceptar aquest vot, perquè està inclòs, si no amb les mateixes paraules, en esperit, dintre de l'article 41.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Potser hi ha una mala interpretació.

El Sr. PRESIDENT: Possiblement, també era redactat abans de la redacció definitiva del dictamen.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: No; realment, jo comprenc que és difícil d'entendre aquest vot particular sense una explicació. En aquest vot particular el que hi ha és la supressió de la primera part de l'article. En la primera part de l'article, es diu: «El President estableix les directives generals de la política del Govern i dirigeix la seva actuació.» Nosaltres suprimim aquesta part i deixem la resta de l'article en la mateixa forma en la qual ve redactada. Per consegüent, el vot particular representa en realitat aquesta supressió. ¿Per què? Perquè nosaltres portem aquesta part relativa a la direcció de la política del Govern, a la direcció de la seva actuació, a un altre article que existeix en el Consell Executiu, en el qual es parla de les funcions del Govern. Es a dir, que nosaltres entenem que el que fa referència a la funció executiva no ha de figurar d'una manera privativa en el capítol que parla de les facultats del President de la Generalitat, sinó en el capítol que parla del Consell Executiu, Consell Executiu que està format en el Projecte d'Estatut Interior presentat pel President de la Generalitat i els Consellers. Aquest és un concepte que està d'acord també amb l'Estatut aprovat per les Corts Constituents, que atribueix les funcions executives al President de la Generalitat i als Consellers. Em sembla, per tant, que per la seva col·locació, tot el relatiu a la direcció de la política del Go-

vern i a traçar les directives de la política del Govern, ha de passar a la part del Consell Executiu. El President de la Generalitat, com a President del Consell Executiu, pot exercir-les; però no en altre concepte diferent. Per consegüent, aquest és el sentit del vot particular que sotmetem nosaltres a la Comissió i a la Cambra. Més que alterar-se fonamentalment el concepte d'atribucions i de facultats de President de Generalitat o de Consell Executiu, es dona a la determinació d'aquesta facultat fonamental de Govern, una col·locació més adequada amb les veritables relacions que han d'existir entre el President i el Consell Executiu.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. TAULER: Senzillament, perquè tota vegada que és en el capítol de les atribucions del President de la Generalitat, no estimem que aquí s'hagi de fer constar concretament aquestes atribucions. És per aquest sentit que nosaltres mantenim el primer paràgraf, i en el segon estem d'acord amb Lliga Catalana.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirat?

Els Srs. de la MINORIA de Lliga Catalana. No, no.

El Sr. PRESIDENT: Voten en pro del vot particular els senyors Diputats de la Minoria de Lliga Catalana. Resta rebutjat el vot particular.

(A continuació i sense discussió són aprovats els articles 41 i 42.)

El Sr. PRESIDENT: Article 43. Hi ha un vot particular.

(Un senyor Secretari llegeix un vot particular de la Minoria de Lliga Catalana.)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. TAULER: La Comissió no pot acceptar el vot particular.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ventosa i Calvell.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: No té una gran importància aquest vot particular. L'havia redactat un dels nostres companys de Comissió i hi havien dues limitacions sobre la capacitat per ésser elegit President de la Generalitat. Una era la limitació d'edat; l'altra quant a la situació de militar, que naturalment tinc interès, i per això m'he aixecat, a fer constar que no fa referència a l'actual President de la Generalitat, perquè en cap cas se'l comprendria dintre de la limitació que està establerta en aquest article, que és una simple reproducció d'una limitació que ve establerta en un article equivalent o anàleg de la Constitució espanyola. Segurament pensant que en la determinació de la capacitat dels militars per a desempenyar la suprema magistratura de la República s'havien tingut en compte les convencions derivades d'aquesta situació, es volgué aplicar la mateixa limitació al President de la Generalitat de Catalunya, però, repeteixo, que si la Comissió no pot acceptar aquest vot particular, nosaltres no tenim inconvenient en retirar-lo.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. TAULER: La Comissió no accepta el vot particular, perquè no vol limitar absolutament que pugui ésser President de la Generalitat, salvant el

que estigui en possessió dels drets civils i polítics.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirat el vot particular. Article 43. (El senyor Secretari el llegeix.)

El Sr. PRESIDENT: S'aprova l'article 43? Resta aprovat. Article 44. No hi ha cap vot particular.

El Sr. TAULER: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Tauler.

El Sr. TAULER: Una correcció a l'article 44, potser d'estil. És afegir una paraula; en la Comissió ja hi quedarem tots d'acord. Diu l'últim paràgraf: «El President interí convocarà el Parlament dintre del termini de vuit dies», proposem que digui: «dintre del termini màxim de vuit dies.»

El Sr. PRESIDENT: S'aprova l'article amb l'addició de la paraula «màxim»? Resta aprovat l'article 44. Article 45. No hi ha cap vot particular. (El senyor Secretari el llegeix.) S'aprova l'article 45? Resta aprovat. Article 46. Hi ha diversos vot particulars i una esmena. Llegeixi's l'esmena.

Un Sr. SECRETARI (llegeix): Article 46. — Apartat 6.º: Quedarà redactat així: "La facultat de presidir el Consell Executiu, sense prendre part en les votacions del Consell." Parlament de Catalunya, 28 de febrer del 1933. Signen els senyors Barrera, Rouret, Lluhi, Guinart, Bru, Cerezo i Bilbeny.»

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ESPANYA: La Comissió accepta l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha un vot particular. Té la paraula el senyor Ventosa i Calvell.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: En realitat aquest vot particular havia estat redactat abans de presentar altres vots particulars, i per tant no hi ha inconvenient en què resti retirat.

El Sr. PRESIDENT: Resta retirat aquest vot particular. Hi ha un altre vot particular.

(El Sr. Secretari el llegeix.)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ESPANYA: La Comissió no l'admet.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ventosa i Calvell:

El Sr. VENTOSA I CALVELL: En realitat aquest vot particular constitueix una negació del sistema establert en l'article 46. En aquesta esmena es planteja el problema de la possibilitat de delegació de les seves funcions executives per part del senyor President de la Generalitat, i en l'esmentat article 46, que fou el cavall de batalla que donà lloc inclús a una crisi de Govern i a una sortida de senyors Consellers, s'hi estableix que el President de la Generalitat fins en cas de delegació conserva tota una sèrie de facultats. Les funcions de representació, això és en virtut de l'Estatut que té que conservar-les, perquè no les delega, de manera que en realitat constitueixen funcions executives. La facultat de reprendre en tot moment la delegació feta, aquesta és una facultat que nosaltres l'admetem, perquè tampoc en l'Estatut Interior podria callar-se de manera que en el nostre vot particular està admès que el President conserva totes les funcions de representa-

ció del Govern de la República i la facultat de reprendre les delegacions que hagi fet, però després d'aquest primer apartat n'hi ha d'altres, que fins en cas de delegació, el President es reserva el nomenament i separació dels Consellers. També podrà nomenar Consellers sense departament. Això en realitat no hi ha necessitat de posar-ho aquí, perquè ja hi ha un altre article anterior en el qual s'estableix. Tampoc hi hauria cap inconvenient en què s'establís aquesta facultat, en el cas que s'estimés necessari consignar-ho d'una manera expressa. Tercer, i aquí hi ha els altres punts que a judici meu són inacceptables; la designació dels Directors Generals, i el nomenament per altres càrrecs de Govern, a proposta del Consell Executiu. Quart: l'autorització de Projectes de Lleis que el Govern presenti al Parlament. Cinquè: la promulgació de les Lleis i Decrets, segons l'article 55. Sisè: La facultat de prendre part en les deliberacions del Consell Executiu. He de repetir alguns dels conceptes que vaig emetre en prendre part en la discussió de totalitat. Si el President de la Generalitat es reserva els nomenaments dels Directors Generals i dels càrrecs polítics, i la facultat d'autoritzar la presentació de Projectes de Lleis i autoritzar la promulgació de les Lleis de caràcter general, la facultat d'assistir als Consells, jo dic: ¿quines són les facultats concretes que té el Consell Executiu? Perquè en realitat no en té cap. Ell delega les facultats d'intervenir, de treballar, però sempre, naturalment, sota les seves ordres, i sense ell no poden fer absolutament res. Jo trobo que els senyors Consellers del primer Govern que va haver-hi, que van permetre a conseqüència de discrepàncies amb la Majoria, que tingueren com a òrgan d'expressió, jo suposo que pròpia i no delegada, el senyor Espanya, ens hem acontentat amb una cosa ben simple i ben senzilla, ens hem acontentat en treure al President de la Generalitat la facultat de prendre part a les deliberacions del Consell Executiu; i suposo que la facultat de prendre part en les deliberacions del Consell Executiu es referirà en aquest cas únicament al vot, perquè naturalment si no se li priva de concórrer a les reunions del Consell Executiu, no podem creure que se li privi l'ús de la paraula per a exposar la seva opinió o per a sustentar el seu criteri. De manera que s'ha considerat una cosa tan greu com era les possibles discrepàncies, discrepàncies que varen ésser motiu per a produir la primera crisi del Govern de Catalunya; n'hi havia prou amb establir el senyor President de la Generalitat que assisteix i presideix als Consells Executius, no pugui votar. I jo pregunto: ¿quina importància té en aquest cas el que el President de la Generalitat pugui votar o no pugui votar? Si pot treure'ls a tots! Si tots aquells Consellers que estan deliberant viuen de la seva benevolença! Així les coses, pot ocórrer que si no es fa cas de les seves observacions o no es segueix el seu criteri, el President de la Generalitat pot donar fi a aquell Consell Executiu. Repeteixo, doncs, ¿quina importància té que el President de la Generalitat pugui votar o deixar de votar? Jo us dic que en definitiva mentre mantingueu aquest concepte de l'article 46 no hi haurà Consell Executiu, i els Consellers res-

taran reduïts a la condició d'uns senyors que estan absolutament subjectes a la voluntat del President de la Generalitat, i així restarà desnaturalitzada una de les institucions fonamentals del nostre règim autònom. Es diu, ho hem sentit dir en diverses ocasions, que amb una bona interpretació s'ha d'admetre que el President de la Generalitat respectarà les facultats del Consell Executiu i que el senyor President de la Generalitat s'ha comportat i es comportarà sempre d'una manera tal que resta facilitat a l'exercici del càrrec amb plena dignitat. No ho dubtem, perquè nosaltres discutim les persones. Jo no vull parlar de si el senyor President de la Generalitat en tal cas o en tal altre ha tingut una imprevisió en les funcions del Consell Executiu. No, nosaltres ens volem apartar de tot això, perquè estem discutint sobre un Estatut Interior, i un Estatut Interior no pot estar basat en què una persona tingui tals o tals facultats, ni en què es comporti en relació al Consell Executiu de tal o tal manera. Perquè hem d'admetre el cas, cas vertaderament lògic, de què després d'un President vindrà un altre President, i jo us dic que amb un text constitucional com aquest si hi ha un President de la Generalitat que vulgui procedir quelcom automàticament imposant la seva voluntat, no hi haurà una persona que tingui un concepte de la pròpia dignitat que li pugui prestar el seu concurs. I per això nosaltres hem presentat un vot particular en el que diem o proposem, que en cas de delegació, el President de la Generalitat conservi aquelles facultats que són inherents a la seva magistratura, que és la facultat de nomenar i separar els Ministres i afegint que d'acord amb les normes reguladores aprovades pel Parlament. I conservem també aquelles funcions que li són atribuïdes com a representació de la República; i li reservem també la facultat de reprendre la delegació feta. Però el President de la Generalitat ha de permetre que el Consell Executiu deliberi amb plena llibertat i pugui, sense contrariar les normes fonamentals de la política que han motivat que s'hagi atorgat la delegació, pugui exercir la seva delegació perfectament limitada a una responsabilitat directa i concreta davant del Parlament. I per això és precís que el Consell Executiu tingui la facultat de nomenar els càrrecs, és precís que tingui la facultat de presentar o de laborar Projectes de Llei; i que tingui la facultat per deliberacions de Govern i en virtut d'acords de Majoria, de dictar Decrets o disposicions de caràcter general que excedeixin de les atribucions d'un sol Departament. De manera que aquestes són atribucions que no han d'estar pendents de la voluntat del President de la Generalitat, perquè d'altra manera resultaria que establím dos articles que són perfectament contradictoris. Sí: en un es diu que la delegació podrà ésser temporal, però no parcial, o sigui que haurà d'ésser de totes les funcions executives, i després en l'article 46 s'estableix a continuació que el President de la Generalitat no sols no ha de delegar totes les funcions executives, sinó que s'ha de reservar les més importants de totes les funcions executives, la qual cosa, al nostre entendre, és una perfecta contradicció amb aquell altre article anterior perfectament orientat en el

qual s'estableix que la delegació haurà d'ésser total. I això no vol dir o significa que per al bon funcionament i adequada relació entre el President i el Consell Executiu, una vegada el President ha delegat, ha d'apartar-se d'intervenir en les funcions executives, perquè del contrari hi haurà en tot moment un confusionisme pertorbador. I si nosaltres després d'haver establert que s'han de delegar totes les funcions executives establim un altre article que el President no pot delegar les funcions executives més importants, establim un règim contradictori i confusionari que donarà lloc a ficcions i dificultats, perquè les institucions Consell Executiu i President no funcionaran adequadament.

El Sr. ESPANYA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Espanya, per la Comissió.

El Sr. ESPANYA : Realment, l'article 46 que estem discutint és el que té la importància cabdal de tot el que fa referència al títol que es refereix al President de la Generalitat. Ja vàrem fer notar l'altre dia, que el fet que l'Estatut Exterior de Catalunya, el President de la Generalitat pugui delegar les funcions executives, aquest fet és una cosa nova és un principi que es troba per primera vegada en una Constitució, tota vegada que no hi ha Constitució del món en què s'hagi previst que un President pugui delegar funcions executives, i d'aquí ve la dificultat que tenim per a articular aquestes funcions d'un President que delega funcions executives i d'aquí han vingut els estudis i la sèrie de reunions de tots els grups i particularment de la majoria per a arribar a una articulació que pogués semblar el més encertada, i creiem que amb l'esmena que varen presentar alguns Diputats de la Majoria, que ha estat acceptada precisament per la Comissió, ha quedat resolt d'una manera definitiva aquest punt en forma que s'evita aquesta confusió que es referia el senyor Ventosa i Calvell. Ja ha reconegut el senyor Ventosa i Calvell que dels sis apartats que té aquest article 46, quant a funcions que s'han de reservar al President en cas de delegació, les que fan referència al primer o segon apartat, no han de merèixer discussió i les accepta la seva Minoria. La diversitat d'opinions de la Minoria de Lliga Catalana respecte el criteri de la Comissió es refereix als apartats 3.er, 4.er, 5.er i 6.er.

L'apartat 3.er és el que es refereix al nomenament, designació de directors generals i nomenament d'altres càrrecs polítics. Ja deia el senyor Ventosa i Calvell que això és una funció executiva que sostrau en el Consell Executiu i que, per consegüent, es reserva al President de la Generalitat, i jo he de dir-li al senyor Ventosa i Calvell que amb aquesta reserva al President de la Generalitat en realitat no se li reserva la funció i sols el formulisme de la signatura, perquè el qui fa la designació és el Consell Executiu, o sigui que la intervenció en aquest cas del President és purament formulària, no és més que de signatura. Vegi's, doncs, com és una funció que resta encomanada en definitiva al Consell Executiu.

Un altre punt és el que es refereix a l'autorit-

zació de la lectura dels Projectes de Llei que el Govern presenti al Parlament. Això vol dir que els Projectes de Llei els fa el Govern, els discuteix el Govern, i el President no fa més que formulàriament posar també la seva signatura d'autorització, ni tan sols el dret de vet. Si el President de la Generalitat no té el dret de vet que és el que té importància, l'autorització dels projectes, com és natural, ha de donar-la. No creiem que perquè el President de la República tingui facultats per a autoritzar el Projecte de Llei que no hi hagi funció executiva. Per consegüent, és solament nominal l'autorització que té el President per a autoritzar aquests Projectes de Llei. I el mateix passa sobre la promulgació de les lleis. Es tracta d'una cosa formulària del manteniment del sistema constitucional. El senyor Ventosa i Calvell deia : «És que en la forma que ve redactat l'article resulta que no reserva res al Consell Executiu, perquè aquestes funcions les conserva el President de la Generalitat», i jo dic que això no és exacte, perquè les facultats del Consell Executiu són les de Govern, són les que fan referència a la resolució dels problemes polítics del país, i en l'article 55 queda especificat d'una manera ben clara.

El Sr. VALLS I TAVERNER : El que no hi ha és una suficient delimitació de funcions.

El Sr. ESPANYA : Si nosaltres acceptéssim l'esmena de la Lliga Catalana, què passaria? Hauríem creat un Poder moderador. I llavors, jo pregunto, què seria el President? Conservar les facultats de representació? Això ja ho atorga la República Espanyola i hem de reconèixer aquest fet perquè és imprescindible. El que hem de fer és articular el necessari per tal que el President de la Generalitat sigui el que diu l'Estatut, però no un Poder moderador, perquè no pot ésser-ho ja que si s'acceptés mancaríem al nostre deure, no responem a allò promès en campanyes electorals ni a l'Estatut Exterior.

Solament pot haver-hi el Poder parlamentari i el Poder Executiu. I l'únic que hi ha es el que es posà de manifest d'una manera ben concreta presentada pels Diputats de la Majoria.

Quant a la facultat d'assistir a les reunions del Consell Executiu, és això una cosa molt natural, tota vegada que un President no pot apartar-se de les funcions executives ni se'n deu d'absentar per mitjà de la ràdio, de la premsa o d'amics oficiosos, i tampoc no pot implicar això una coacció per als senyors Consellers, com ha dit el senyor Ventosa i Calvell. Jo dic que això no és cert, perquè el President de la República mai no ha implicat cap coacció envers els Ministres que exerceixen llur càrrec amb tota independència i llibertat, i altrament no hi ha homes a Catalunya que es prestessin a fer de simples secretaris, sinó que aquests homes exerciran sempre llurs càrrecs amb tota independència i dignitat, perquè els homes de l'Esquerra republicana de Catalunya són homes signes i disposats sempre a complir amb els seus deures.

Pot donar-se el cas que els Consellers, en moment donat, no tinguin la confiança del President ni la del Parlament. El Govern que s'asseu aquí ha de comptar amb dues confiances : la del Pre-

sident i la del Parlament, i el President necessita també de la confiança del Parlament, i si en un moment donat s'apartés de les seves funcions, el Parlament té la seva darrera paraula i fins la facultat de destituir-lo.

Per totes aquestes consideracions, que jo he posat de manifest, crec que hem s'aprovar l'article tal com ve i que no es pot admetre el vot particular del senyor Ventosa i Calvell.

El Sr. VALLS I TAVERNER : Tal com ha definit la figura política del senyor President, ha quedat pitjor.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Desitjaria intervenir en la discussió de l'article 46.

El Sr. PRESIDENT : És per un vot particular de la V. S.?

El Sr. RUIZ I PONSETI : És perquè entenc millor que exposem el nostre criteri.

El Sr. PRESIDENT : No s'ha llegit el vot particular.

El Sr. VENTOSA I CALVELL : Pot fer-se un debat de conjunt.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Ventosa i Calvell per si vol rectificar.

El Sr. VENTOSA I CALVELL : He de dir al senyor Espanya que per a defensar el criteri de la Comissió ha escòmès ardidament les coses, des de parlar del President de la República que assisteix als Consells de Ministres...

El Sr. ESPANYA : Als que hi assisteix.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: ... fins a exposar que no es necessita el vot del President per als decrets, però no s'ha tingut prou en compte allò disposat en l'article 5.^e, que tracta de la promulgació de les lleis i dels Decrets.

El Sr. ESPANYA : Ja s'aclareix en l'article 55.

El Sr. CONSELLER DELEGAT : Els Decrets presidencials.

El Sr. VENTOSA I CALVELL : Quins són?

El Sr. CONSELLER DELEGAT : Per exemple, els Decrets acompanyant un Projecte de Llei, com molts s'han llegit aquí.

El Sr. VENTOSA I CALVELL : Convindrà que es digui, perquè jo no ho havia interpretat així.

El Sr. CONSELLER DELEGAT : Hi ha un Decret en el qual es fa la diferenciació entre els Decrets presidencials i els Decrets del Consell Executiu. La V. S. pot mirar els butlletins i veurà que vénen signats pel Conseller Delegat.

El Sr. VENTOSA I CALVELL : Tot això està bé, però convé que es posi més clar, perquè és molt fàcil que hi hagi qui ho interpreti d'una manera distinta, perquè es tracta de Decrets d'una manera general. El senyor Espanya sosté que aquestes facultats són nominals, que no representen res, absolutament res, i jo dic que argumentant d'aquesta manera, veurà la V. S. com els Ministres i els Consellers solament tenen facultats nominals, perquè moltes vegades un Projecte de Llei o un Decret no l'elabora un Ministre sinó que l'elabora un funcionari, però el Ministre té facultats per a signar-lo i presentar-lo, i aquestes facultats són alguna cosa. A vosaltres us passa el mateix, podeu elaborar, però no presentar-lo al Parlament. Aquesta facultat no la teniu, ja que per a fer-ho necessiteu la vènia del President de la Generalitat.

El Sr. CONSELLER DELEGAT : I a la República espanyola, també.

El Sr. VENTOSA I CALVELL : Ja parlarem després de la República espanyola. Com es dibuixa aquí la intervenció del Consell, queda supeditada al President de la Generalitat, i no val invocar exemples de la República espanyola, perquè si aquí tinguéssim una magistratura diferent i deixéssim el President amb les facultats de Poder moderador, en aquest cas les facultats no serien una cosa nominal, com deia el senyor Espanya, però no representen una intervenció en l'exercici de les funcions executives, sinó l'exercici d'aquelles facultats del dret de vet i oposició. Aquí no, perquè el President de la Generalitat té unes funcions executives, no és un Poder moderador, i, per consegüent, si nosaltres li deixem una intervenció d'aquesta mena, nosaltres li deixem un cap pel qual ell segueixi exercint unes funcions executives, imposant i predominant el seu criteri sobre l'actuació del Consell Executiu. Per consegüent, no és el cas del President de la República, sinó un altre cas diferent. I al senyor Espanya li he de dir que el que feu vosaltres no és crear un Poder moderador, sinó un Poder pertorbador; vosaltres veniu aquí a crear un Poder que en tot moment ve intervenint, d'una manera absolutament anormal, en funcions executives, descarregant la responsabilitat en un Consell Executiu, delegant en realitat l'exercici d'una compareixença parlamentària i d'una funció parlamentària i deixant un Consell Executiu plenament supeditat a la seva voluntat. Això no pot ésser i això és contrari al que jo crec que havia d'ésser la base mateixa essencial i fonamental del President de la Generalitat en relació al Consell Executiu i al Parlament. En la delegació, el resultat que es produïa era que el President de la Generalitat — com ho hem dit aquí moltes vegades — s'apartava de les lluites candents i diàries dels partits i es convertia, no diré jo en un Poder moderador, però sí en una suprema magistratura que estava per damunt dels partits de Catalunya. Per una delegació, ell s'apartava, delegava en altres, però a aquests altres els delegava en plenitud les facultats delegades. Però un President de la Generalitat que diu que delega i cada dia intervé en les lluites diàries del partit; que pot intervenir en les deliberacions del Consell, que es reserva el dret de tenir en cada moment la clau de la caixa, de manera que el Consell Executiu no pot fer res, absolutament res sense la seva vènia, aleshores no hi ha tal delegació : és una delegació purament simulada i és una confusió entre aquests dos organismes fonamentals del nostre règim autonòmic.

El Sr. ESPANYA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Espanya.

El Sr. ESPANYA : Breus paraules. He de dir al senyor Ventosa i Calvell, que he de repetir algunes coses de les que ja havia manifestat, o sigui que em sembla que el senyor Ventosa i Calvell desdibuixa precisament aquest President de la Generalitat que nosaltres creem, que creiem que el creem d'acord precisament amb el què estableix la lletra i l'esperit de l'Estatut Exterior de Cata-

lunya; que la facultat de firmar els nomenaments de Directors generals no és cap facultat executiva, que el nomenament de Directors generals els fa en cada cas el Consell Executiu, i es diu ben clarament que el President no ha de fer més que signar els nomenaments que proposi el Consell Executiu, que és el Consell Executiu el què els acorda i, per consegüent, passa el mateix amb l'autorització dels Projectes de Llei.

¿Que podria produir-se el cas que deia el senyor Ventosa i Calvell, de què el President de la Generalitat no els volgués signar? Doncs si aquest cas es produïa, vindria un cas de conflicte entre el Consell Executiu i el President, i seria el Parlament qui resoldria, i al Parlament l'hem de creure amb suficient independència per si vingués un moment determinat en què no tingués raó el President de la Generalitat, poder acordar un vot de censura contra d'ell. No cal mirar la figura del President amb prejudicis de cap classe. Creiem que l'home que nomeni el Parlament per a President de la Generalitat anirà allí a complir els seus deures constitucionals, com els compleixi qualsevol President de la República; que com ara hem vist fa pocs dies a Madrid, el simple fet d'autoritzar el President de la República uns Projectes de Llei elaborats pel Govern, no significa més que una ratificació de la seva confiança, i en tot moment un Projecte de Llei que presenti el Consell Executiu al Parlament, el fet precisament d'autoritzar la seva presentació al Parlament pel President de la Generalitat sols significarà una ratificació de confiança. Si hi hagués qualsevol divergència es produiria una crisi, i aquesta crisi es resoldria aquí al Parlament en la presentació del nou Govern que vingués, i seria el Parlament qui diria l'última paraula. De manera, que hi ha una delimitació perfecta de responsabilitats: el Poder Executiu té totes les facultats de Poder Executiu i tota la responsabilitat dels seus actes, i el President de la Generalitat té també les seves facultats amb plena responsabilitat dels seus actes. Es el Parlament qui ha d'exigir les responsabilitats, tant del President com del Consell Executiu. Nosaltres el què no podem fer sota cap concepte ni d'una manera disimulada, és dibuixar un Poder moderador. I jo dic al senyor Ventosa i Calvell que a mi no m'ha convençut, però que aquella figura que volia crear el senyor Ventosa i Calvell del nostre President, seria crear un Poder moderador, una figura purament decorativa, que no exerciria funcions de cap classe més que les funcions pròpies de Poder moderador, i això no ho podem fer, perquè no s'ha votat pel poble, perquè no està votat per les Corts de la República, i perquè, a més, seria una cosa que produiria moltes perturbacions perquè aquell Poder moderador no fóra estable i a Catalunya no tindria estabilitat el Poder moderador perquè en qualsevol moment aquest Poder podria traspasar les funcions executives i seria una cosa il·lògica. Aquí s'ha de buscar el crear un President de la Generalitat amb aquest nexa d'unió amb els nostres preceptes precisament i amb les funcions que nosaltres li hem reservat de presidència del Consell Executiu, perquè d'aquesta manera s'aparta d'ésser un poder moderador i al mateix temps

s'aparta en un cert aspecte de les funcions executives i, naturalment, se li reserva allò que considerem inherent a la naturalesa i al càrrec de President de la Generalitat.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Justícia i Dret.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Molt poques paraules perquè no pensava prendre part en aquesta discussió; però s'han fet aquí unes manifestacions que em penso que requereixen que posem en clar algun punt essencial que ha plantejat el senyor Ventosa i Calvell. Jo crec que aquesta discussió continuarà, que no l'acabarem avui, i que, per tant, si per cas s'ha de fer un resum més general del debat ja hi haurà ocasió de fer-lo el dia de demà o un altre dia.

Jo ara aquí només he de fer constar que em penso que no dona una veritable interpretació a aquesta redacció de l'article 46 de l'Estatut, perquè jo, tal com ha quedat, no hi veig aquí més que una sèrie de possibilitats, d'ocasions perquè el President de la Generalitat tingui mitjà de ratificar la seva confiança al seu Consell; jo no hi veig aquest entrebanc del Consell que vol dir el senyor Ventosa i Calvell. El Consell farà els seus acords; estarà present el senyor President, al qual se li ha negat aquí el dret aquest de donar el seu vot en aquestes deliberacions; el Consell pot decretar i pot publicar Decrets; el que no fa cap Decret és el President sense que tingui una firma del Conseller que refrendi els seus actes, com diu un altre article d'aquest Projecte de Constitució; de manera que el veritablement responsable i el veritablement dotat de poder executiu és el Consell. El que hi ha és que no ens fem il·lusions: o treiem el número u o dos, no sé quin és, que és el que dona la facultat al President de nomenar i destituir els Consellers, o li hem de donar ocasions perquè pugui manifestar aquest acte de confiança o de desconfiança. Jo no hi dono tanta importància com hi dona el senyor Ventosa i Calvell, i demano que s'hi fixi perquè es tracta d'una forma de dret públic tan generalitzada que no se li dona enlloc la significació que ell li vol donar a aquest poder de firma superior. El mateix veiem amb els títols, que els firma el President de la República; però això no vol dir que el rector de la Universitat i el Consell Universitari, els catedràtics, no hagin estat veritablement els autors de què s'hagin donat els títols. Jo no he vist funcionar cap país del món en què aquestes Proposicions de Llei que es fan als Parlaments no vagin autoritzades pel President més alt del Poder executiu, sigui el President de la República, sigui el President que cada país estableixi. Jo veig que fins en els llocs on només hi ha Poder moderador, aquest Poder moderador firma a cada punt Decrets, disposicions i sobretot els nomenaments de l'alt personal. Potser una forma de distingir en l'administració espanyola la categoria dels funcionaris està en què els uns els nomena i firma el nomenament amb la seva firma el Conseller o Ministre del servei, i altres, que són els alts càrrecs, firma el nomenament el Consell de Ministres, i amb el Consell de Ministres firma el

rei abans i ara el President de la República. Però això no vol dir que el Consell no sigui el què ho faci. Abans podia interpretar-se així quan no deia a proposta del Consell, però ha d'haver-hi una proposta del Consell amb la firma del Conseller, sense la qual no pot fer res el President de la Generalitat. Jo no puc veure aquesta mena d'impediment que es vol posar que els Consellers difícilment podran exercir dignament el seu càrrec sempre supeditats a aquesta més alta decisió del President de la Generalitat.

Anem en compte, senyors Diputats, estem, jo crec que tots plegats oprimits, pressionats, sota una mena de constel·lació autoritària que ens fa témer que aquí es produeixin també fets que es produeixen en altres parts del món, i moguts per aquest terror no anem a fer-ne un gra massa de despollar la més alta representació de tots aquells poders que efectivament, que necessàriament, que indispensablement, ha de tenir l'home al qual es posa com a representant del país; perquè si no ens exposem que aquesta alta representació de Catalunya sigui una ficció, una cosa tan buida de sentit que realment no respongui ni al decorum seu personal ni al decorum del país que representa. No vull dir res més avui; eren només aquestes paraules per a no deixar el Parlament sota la impressió de què anàvem a fer un Consell Executiu per damunt del qual hi hagués un President que semblava que havia de fer-ho tot.

El Sr. VENTOSA I CALVELL : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Ventosa i Calvell.

El Sr. VENTOSA I CALVELL : Amb el senyor Coromines no vull fer interminable aquest debat. El senyor Coromines té una forma d'oratória tan persuasiva i tan diria de tan bona persona que tots se senten naturalment inclinats a donar-li la raó. Jo crec sincerament que no la té absolutament gens, perquè no he de tornar a repetir els arguments anteriors. En aquest cas, les facultats de firmar, sigui de nomenaments, sigui de Projectes de Llei, sigui de Decrets, no és, i ho sap la V. S. tan bé com jo, no és una cosa purament nominal i tant no és nominal que la posem en l'Estatut Interior de Catalunya com una cosa fonamental. I li diré més al senyor Coromines, que en altres matèries que hem examinat al sí de la Comissió, els companys de la Comissió que formaven la majoria, se sentien amb una certa llibertat d'acció per a acceptar o refusar les nostres suggerències, però quan tocaven aquest article 46 era *tabú*, havien de consultar, no podien ni tan sols prendre una decisió sobre això i naturalment vol dir que no és una cosa purament nominal, sinó que és una cosa molt efectiva, i és molt efectiva perquè significa la possibilitat que el President de la Generalitat després d'haver delegat l'exercici de les funcions executives segueixi exercint-les de la manera que li sembli convenient, sens perjudici que la responsabilitat d'aquest exercici recaigui després en els delegats. No voldria que les meves paraules tinguessin un caire d'atac ni de censura personal; crec que han vist tots els senyors Diputats que he procurat produir-me en aquesta matèria amb una cura extraordi-

nària, però he de dir al senyor Conseller de Justícia i Dret que la meua por ni la por de ningú no és en aquesta constel·lació autoritària de què pugui venir el poder personal i dictatorial.

El Sr. RUIZ I PONSETI : Sí, sí, aquesta és.

El Sr. VENTOSA I CALVELL : No vull dir poder personal ni dictatorial en el sentit violent que pugui produir-se; tinc més aviat por d'una altra cosa, tinc por d'un confusionisme i és perquè en la realitat l'estem veient.

El Sr. CONSELLER DELEGAT : No n'hi ha cap.

El Sr. VENTOSA I CALVELL : Estem veient, dic, que ara actualment estem en un règim de delegació de funcions executives, i malgrat el règim de delegació de funcions executives, nosaltres veiem que el senyor President que ha delegat aquestes funcions executives, o en declaracions a la premsa o en reunions o qualsevol cosa, fa declaracions respecte a les obres públiques que s'han d'executar, respecte a les matèries dels diferents departaments, respecte les atribucions de cada un dels Consellers.

El Sr. CONSELLER de Cultura : Com tots els presidents del món.

El Sr. VENTOSA I CALVELL : I per consegüent, veig clarament que cada u té les seves funcions delimitades. Naturalment que nosaltres, que el President de la Generalitat fins en el cas de què fagi aquestes declaracions, fins en el cas que s'adopti la redacció que proposem en el nostre vot particular, el President de la Generalitat es queda encara amb unes facultats extraordinàries que fan d'ell la primera magistratura, subjecte naturalment, al Parlament, però que fan d'ell la primera magistratura perquè té la facultat de prendre la iniciativa pel *referèndum* que té de produir la dissolució del Parlament, la facultat de reprendre la delegació, de manera que per la represa de la delegació i pel nomenament de Consellers té a les seves mans el Consell Executiu; de manera que per la iniciativa del *referèndum* per a la dissolució del Parlament té en certa manera en les seves mans el Parlament de Catalunya. Això no deixant-li fins totes aquestes atribucions que més que una dictadura, que naturalment exercida a base de mossos de l'esquadra avui fóra una mica difícil com a cosa violenta per a imposar-se al país, jo crec que el que produeix és un veritable confusionisme, d'intervenció diria d'un senyor en les funcions i atribucions de Consellers, la qual cosa és clar que significa un poder personal en el sentit que tots els altres òrgans de sobirania de Catalunya li haurien d'estar supeditats al seu exercici i en el seu funcionament. Pràcticament avui és un poder exercit s'acord amb normes de partit o actuació de partit, però que tot plegat ve a establir una vaguetat i un confusionisme en el funcionament del nostre règim autonòmic que fan que aquest no pugui funcionar normalment si admetem aquesta proposta que formuleu avui en l'Estatut interí.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Conseller de Justícia i Dret.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret : Dues

paraules només. Jo no veig que hi hagi aquest confusióisme de què parla el senyor Ventosa i Calvell; i encara seré més franc, no veig que aquest confusióisme, si existís, hagués de desaparèixer amb l'esmena que proposa el senyor Ventosa i Calvell. Es a dir, que només perquè el President de la Generalitat no nomeni a proposta del Consell els directors generals i els alts càrrecs polítics i després perquè no presenti amb la seva firma, que ja veiem la importància que té sobre tot aquí a cada moment sentim parlar de la firma del President — desaparegui aquest confusióisme si no té altre remei per evitar el confusióisme.

El Sr. VENTOSA I CALVELL : Hi ha tot un conjunt de vots.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret : Jo dic que si aquest confusióisme existeix, que no existeix, tampoc desapareixeria amb l'esmena del senyor Ventosa i Calvell.

El Sr. PRESIDENT : Queda acabada la discussió d'aquest vot particular. Amb els vots a favor de la Minoria de Lliga Catalana queda rebutjat aquest vot particular. Hi ha un altre vot particular, de la Minoria Socialista. *(Es llegeix.)* Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI : Com que he d'ésser una mica extens, jo pregaria a la presidència que es suspengués aquest debat.

El Sr. PRESIDENT : Es suspèn aquest debat.

ORDRE DEL DIA

per a la sessió de dimecres

1. Precs i preguntes.
2. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió relatiu a l'Estatut Interior de Catalunya.
3. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a les autoritzacions sol·licitades per l'Ajuntament de Barcelona.
4. Interpel·lació sobre el problema de l'Atur forçós.
5. Discussió del dictamen de la Comissió sobre la Proposició de Llei relativa a la pròrroga del mandat dels Regidors.
6. Lectura de la Proposició de Llei declarant vigent l'Apèndix al Codi civil redactat per l'antiga Comissió en 11 de novembre del 1930.

(S'aixeca la sessió a tres quarts de nou i set minuts de la vetlla.)

Nota presentada pel Diputat senyor Vidal i Guardiola amb el prec que s'adjunti al «Diari de Sessions»

La discussió sobre si el Pressupost formulat per l'Ajuntament de Barcelona per 1933 està o no està efectivament anivellat, pot ésser, en part, qüestió d'apreciació, però és, sobretot, una qüestió de fet.

Es formulen en la present nota les observacions essencials sobre algunes, no totes, les inflacions de partides d'ingressos del Pressupost, que representen una infracció de l'article 294 de l'Estatut municipal, que devia haver estat tingut en compte pel Conseller de Finances en aprovar el Pressupost municipal i que ha de tenir en compte també el Parlament de Catalunya.

I. Participacions i recàrrecs sobre les contribucions i impostos de l'Estat (Cap. ix, art. 2.ª).

1. 20 per 100 en el producte de les contribucions urbana i industrial.

2. Producte líquid del 32 per 100 sobre la quota del Tresor en la contribució industrial.

La recaptació, per aquests dos conceptes, fou en 1932 segons les dades subministrades per l'Ajuntament de Barcelona, de . . . 12.659,820'12

Pessetes

Addició per Resultes i altres conceptes

(10 per 100)	1.265,982'01	13.924,802'13
Consignació en el Pressupost 1933.	16.947,000'—	
Inflació mínima	3.022,197'87	

Pessetes

II. Recaptació de Cementiris.

Fou en 1932 de	1.584,165'81
Si afegim un 5 per 100 per Resultes, o sigui	79,208'29
S'arriba a	1.663,374'10

Les tarifes han estat considerablement augmentades per l'Ajuntament. El promig d'augment no arriba a 50 per 100. (Solament hi ha un parell de cassos d'augment de 80 per 100 i la major part oscil·la als voltants del 30 per 100.)

Suposant que hi arribés, com que només es pot aplicar a partir del 1.^r d'abril del 1933, l'augment màxim no podrà excedir de 37'5 per 100, el que faria un total de 2.287,140'38 pessetes. En el Pressupost per a 1933 es consignen 3.311,500 pessetes. Inflació mínima, 1.024,359'62 pessetes.

III. Inspecció de Proveïments (Ous).

Pessetes

Recaptació en 1932	717,901'90
Consignat per a 1933	1.000,000'00
Inflació mínima	282,098'10

IV. Matrícules per a escoles.

Pessetes

Recaptació en 1932	33,290'75
Consignat per a 1933	413,350'00
Augment	380,059'25

Observació. — El precepte constitucional de gratuïtat per a la instrucció elemental i el fet que

aquest precepte haurà d'aplicar-se a la quasi totalitat dels ensenyaments en els nous grups escolars, obliga a pensar que, en cap cas, es podrà recaptar aquesta diferència.

V. Quioscos de primera classe.

Recaptació en 1932, 354,515'95 pessetes; con-
signat per a 1933, 500,000 pessetes. Inflació mi-
nima (tenint en compte que l'Ajuntament es veu
obligat constantment a rebaixar el tipus de lloguer
dels quioscos), 145,484'05 pessetes.

Resum. — La inflació mínima en les partides
que aquesta nota detalla (i que no les comprèn
totes) es de:

	Pessetes
I.	3.022,197'87
II.	1.024,359'62
III.	282,098'10
IV.	380,059'25
V.	145,484'05
	4.854,198'80

Advertència. — Tingui's en compte que man-
quen vàries partides inflades, entre elles la de
suposar que en els dies en què la recaptació d'en-
trades en el recinte de l'Exposició es faci per com-
pte del Pressupost municipal, les entrades arriba-
ran a 500,000 pessetes.